† Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini–300 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul III, Nr. 13 (34)
Septembrie 1994

DIN SUMAR:

- **O carte excepţională: învăţătură de credinţă creştină ortodoxă** — Pag. 4
- **România salvată de holocaust** — Pag. 6
- **Cine denigrează Mişcarea Legionară?** — Pag. 7
- **Dosarul comunismului: Gropile comune de la Suceava** — Pag. 5

1944
Soldaţii armatei comuniste sovietice trasează noua frontieră.

„Mişcarea" reflectă în paginile sale preocupările şi frământările Noii Generaţii, contribuind la dezvoltarea curentului de gândire şi acţiune declanşat de tineretul român prin mişcările din 1989-1990.

Pe plan spiritual-religios, „Mişcarea" este o publicaţie ***creştină ortodoxă****, aşezată sub autoritatea duhovnicească a Bisericii Ortodoxe Române.*

Ca orientare culturală, „Mişcarea" urmează linia ***naţională****, reprezentată în istoria culturii şi publicisticii româneşti de personalităţi exemplare ca Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Ţuţea.*

Din punct de vedere politic, „Mişcarea" promovează doctrina ***naţional-democrată****, aşa cum este formulată în documentele programatice ale Mişcării Pentru România.*

DRAPELELE S-AU PREFĂCUT ÎN ZDRENŢE...
- 23 August 1944 -

Există, în istoria fiecărui popor, clipe încărcate de evenimente şi semnificaţii, când neprevăzutul transformă prezentul într-o sinteză valorică, împingând naţiunea fie pe un drum al măreţiei, fie într-un hăţiş al dezastrului. Există, de asemenea, momente care apar abia la capătul unor lungi evoluţii, reflectând ca o necesitate împlinirea unor rosturi ce trebuie să apară evidente şi strălucitoare, zămislite de matca timpului, sub legea inexorabilă a trecerii vremurilor. Şi unele, şi altele intră în zona fenomenologiei istorice, în datumul clasic evenimenţial, critica şi cercetarea zăbovind asupra amănuntului aleatoriu, dar mai ales asupra cadrului de desfăşurare şi a consecinţelor.

Mai există o categorie ce nu poate fi cuprinsă de o judecată imediată şi nici supusă unei analize la obiect, o categorie dincolo de norme, de legi. Asemenea momente nu au o evidenţă în ceasul istoriei. Ele răstoarnă omul pentru a inventa neoameni, ucide morala pentru a institui o antimorală, spulberă binele, frumosul şi cinstea pentru a slăvi antipodul lor. Odată cu popoare sau imperii dispar valori morale şi materiale pe cât de irepetabile, pe atât de incalculabile în irosirea lor. Sunt momente asemănătoare cu dispariţia imperiului chinez sub năvala mongolă, cu distrugerea Egiptului antic, cu căderea Imperiului Roman sub loviturile semiţiilor barbare, cu agonia şi sfârşitul statului Bizantin, cu nimicirea marilor culturi incaşe şi aztece. Asemenea momente cufundă popoare în noaptea istoriei despicând epocile, atentând la temeliile existenţei umane, corupând sufletul, terfelind fiinţa, anulându-i unicitatea.

Pentru noi există o dată, o răscruce a vremurilor, când pericolul s-a coborât pe firul ascuns al naţiunii, infectându-i sângele, putrezindu-i celula, paralizându-i braţele, încătuşându-i mintea. Atunci, în locul drapelelor au apărut zdrenţele, cronica a făcut loc gazetelor de perete, iar discursul s-a preschimbat în lătrături. Mutaţiile catastrofale în istoria unui popor nu se petrec decât atunci când adevărul este pus în slujba minciunii, un adevăr conjunctural, rostit pe jumătate sau doar în zecimalele sale, despuiat de toate prerogativele. Urmează apoi ca fărădelegea să se numească lege, ca ticăloşii să fie preţuiţi ca eroi, ca apostazia să fie denumită devotament iar nerozia să se fălească a înţelepciune. **Pentru istoria românilor acest moment rămâne unic şi el se confundă cu faimoasa şi însorita zi de 23 August 1944.**

Sub avalanşa mărturiilor, a depoziţiilor, a biografiilor *pro domo*, a jurnalelor de zi sau de noapte, a confesiunilor oferite posterităţii în plicuri închise sumar, cu adresa Ministerului de Interne, a Institutului de Istorie a Partidului sau, astăzi, a cine ştie cărei edituri, cu certitudinea că indiscreţiile vor aduce numai avantaje, adevărata memorialistică, singura sursă valoroasă, pare sufocată, năpădită de atâtea buruieni apărute în zodiacul zilei de 23. Numărul eroilor iviţi sub acest semn e fără şir, aşa cum numele lor e fără cuprins. Cinstiţi sau vicleni, prin fapte sau vorbe, prin planuri sau gânduri ei au dat acelei zilei de cumpănă gravitatea şi importanţa unei schimbări de epocă. Că o depănăm de la început sau o luăm de la sfârşit, că o privim dinăuntru sau ne aşezăm în afară, c-o judecăm cu duşmănie sau cu bunăvoinţă, că aparţinem noi înşine acestui film tragic sau îl urmărim doar spectatori una se cade: să lăsăm istoria să meargă necruţător pe firul său, regăsind secundele mari ale unei zile ce nu şi-a numărat încă ceasurile. Vom vedea atunci actorii acestor scene jucându-şi rolul fără text, trecând de la neprevăzut la comic, de la insolit la tragic, într-un joc care anulează contrastele, întărindu-le până la absurd. Căci, ce s-ar putea spune despre bătrâni urzitori care-şi ţes singuri viitoarele capcane, de regi ce-şi răstoarnă singuri jilţul, de saltimbantici de curte brusc ajunşi generali, de sfetnici vânduţi la mezat, de ţări cumpărate în târgul vorbei...

Plăsmuitorii de istorie îşi îngrămădesc în centrul fabulei propria lor persoană. Isprăvi demne de o nouă Alixăndrie, cronici poncife, scorneli amuţitoare, feţi frumoşi cu hangerele nedreptăţite în mână. Cine n-a auzit de Marcel Olteanu, Dămăceanu, Emilian Ionescu, Borcescu sau alţii? Sau de baronul Mociony Stîrcea, autor al unei istorii ieroglifice lacustre, cel care a dezlănţuit în dimineaţa zilei de 23 August, nici mai mult nici mai puţin decât o adevărată insurecţie?

Există, desigur, şi eroi de mijloc sau chiar prichindei. Aceştia n-au făcut nimic. Ceea ce nu-i împiedică să pretindă tot. Li se recunoaşte totuşi un merit. Au fost acolo, în acea zi, la acea oră. Unul cu o cheie învârtită într-un seif, altul de planton la uşă, unul la volan, altul la o poartă. Au avut cândva teama strecurată în oase. S-au obişnuit să bată. La o singură uşă singura rămasă, uşa partidului. În felul acesta se plăzmuiesc istorii şi evenimente, se corectează variante ori se întăresc nuanţe, iar dacă se pot inventa – cu atât mai bine!

Metamorfozele nelimitate ale regimului comunist s-au abătut şi pe chipul zilei de 23 August. Drumul străbătut pare să lege printr-o sinuoasă transformare terminologică, neverosimilul de absurd. Dar oricât s-ar strădui epigonii partidului de azi ca să-şi prelungească aripile glorioase deasupra zilei de 23 August, ţărmul acesta va rămâne mereu inaccesibil.

Dar dacă hipertrofierea valorică s-ar fi rezumat numai la mănunchiul de comunişti implicaţi în complot, transgresarea nu ar fi fost atât de scandaloasă. Cu timpul complotul a căpătat demnitatea unei „insurecţii" iar în cele din urmă, prin succesive adăugiri, s-a ajuns la amploarea unei „revoluţii" care nu putea fi decât „antifascistă" şi cu caracter de „eliberare naţională"...

Ce va urma?

Gheorghe HUŢUCA

(Nota red.: Studiul dlui G. H. va continua în numărul viitor cu episodul „Un Katin al românilor" – despre moartea tragică a zecilor de mii de ofiţeri şi soldaţi români în urma actului de la 23 August 1944).

În viitor: Despre Catolicism şi Ortodoxie ● Personalităţi: N. Porsenna ● Dosarul comunismului: REEDUCAREA ● Vinovaţii pentru comunizarea României

BIBLIOTECA

Anul III Nr. 13 (34)
Septembrie 1994

CRONICA EVENIMENTELOR POLITICE

Remanierea guvernamentală

D-nii *Valeriu Tabără* şi *Adrian Turicu* – ambii de la PUNR – au fost numiţi miniştri la *Agricultură* şi respectiv, *Comunicaţii*. Oficial, avem un guvern bicolor – *PDSR - PUNR*. Faptic însă, noii miniştri vor trebui să aplice programul de guvernare al PDSR. A precizat-o dl. Iliescu la depunerea jurământului noilor miniştri, justificând astfel de ce noua remaniere nu este trecută prin Parlament. Pe de altă parte, dânsul exprimă un adevăr: între PDSR şi PUNR nu există deosebiri „doctrinare" şi, prin urmare, programul actualului guvern va rămâne intact. Atunci, de ce această remaniere? Pentru că PDSR are nevoie de voturile PUNR în toamnă, când se vor vota legile şi amendamentele impuse de programul de privatizare. Pentru că PUNR şi-a dorit enorm să intre în guvern, chiar dacă acolo oamenii săi vor face figură de simpli executanţi. În sfârşit, în perspectiva negocierii Tratatului româno-maghiar, prezenţa PUNR-ului este foarte convenabilă pentru că girul „naţionaliştilor" de la PUNR va întări baza internă a actualului guvern.

Sciziunea sindicală în CNSLR-Frăţia

La nivel de lideri, cei doi protagonişti ai actualului divorţ sunt domnii Miron Mitrea şi Victor Ciorbea. Domnul Mitrea, care este şi preşedinte al Partidului Solidarităţii Sociale (sub 0,5 % în alegerile din 1992), se alătură PDSR prin proiectata fuziune a celor două partide. Domnul Ciorbea, pe cale de a constitui o nouă Centrală sindicală, cochetează politic cu CDR. S-ar zice – unul cu Puterea, celălalt cu Opoziţia. La nivel de lideri, poate! Dar la nivelul milioanelor de sindicalişti nu acesta este veritabilul clivaj! Căci între PDSR şi CDR, sub raportul reformismului, nu există nici o deosebire de „doctrină", de metodă! De unde şi spijinul FMI pentru mult cântaţii „neocomunişti" din PDSR! Singura problemă de ordin politic a sindicatelor este: *cu reforma sau împotriva ei?* Iar în actualul parlament singurul pol net anti-reformist este *PSM!*...

Negocierile pentru lărgirea participării la guvernare

După includerea *PUNR* în guvern, negocierile cu *PRM* sunt pe tapet. *PRM* cere doi miniştri şi patru secretari de stat. Vor intra şi „extremiştii" de la *PRM* în guvern? Poate. Totul depinde de preţul pe care *PDSR* este dispus să-l plătească pentru voturile *PRM* din Parlament. Cu PSM lucrurile stau destul de diferit. Dl. Mihai Viziru, deputat PSM a spus-o pe şleau: „pe noi nu ne interesează o guvernare în orice condiţii"!... Cum vedem, *PUNR* şi *PRM* n-au pus condiţii, ci s-au limitat la a cere posturi! Ce condiţii pune PSM? Iată-le: reconciliere naţională (!), stoparea declinului economic, reluarea creşterii economice şi ajutorarea industriei! Dar aceasta presupune *un alt program de guvernare!* Clar: *PSM* optează nu numai pentru altă politică, ci şi pentru un cu totul alt rol! Va avea însă *PSM* dibăcia şi forţa să treacă de la rolul actual de „aliat", la acela de *pol al stângii*? Dacă da, atunci o bună parte din cele trei milioane de muncitori industriali – cu sau fără sindicatele respective – vor gravita curând, curând la remorca *PSM*...

PUNR şi Tratatul Româno-Maghiar

După victoria socialiştilor lui Gyula Horn, au crescut simţitor şansele pentru semnarea unui Tratat Româno-Maghiar. Includerea oficială în guvern a „extremiştilor" din PUNR se explică şi pe această cale, credem. PUNR are o poziţie identică cu a *PDSR*, sub acest raport: inviolabilitatea frontierelor şi renunţarea la orice pretenţii teritoriale. Iar pentru minorităţi: „un astfel de tratat – spune PUNR – ar trebui să asigure respectarea drepturilor persoanelor aparţinând minorităţilor naţionale din România şi Ungaria la nivelul standardelor europene şi internaţionale general acceptate în condiţiile manifestării necondiţionate a loialităţii faţă de statul pe teritoriul căruia îşi duc existenţa". Aşa să fie; dar nu-i vedem noi pe unguri mulţumiţi numai cu atât; şi nici respectând loialitatea, oricâte ar primi...

Reducerea impozitului pe profit

Prin ordonanţă a guvernului începând cu 1 ianuarie 1995, impozitul pe profit se reduce de la 45% la 35%. Aceasta se face în conformitate cu Memorandumul semnat cu FMI. Şi este, în fond, în sensul politicii economice liberale, susţinută şi de cei din CDR. Şi de loc în conformitate cu preceptele social-democrate de la care se reclamă PDSR!

Emil Constantinescu dezamăgit de domnul Shifter

Revista „22" publică pe două pagini o discuţie la masa rotundă cu dl. Samy Damian, critic şi istoriograf literar originar din România, şi alţi câţiva intelectuali de orientare demo-liberală. După cum ne informează ziarul „Adevărul", din luarea de cuvânt a d-lui Emil Constantinescu reprodusă de „22" lipseşte un pasaj de importanţă maximă. Citâm după „Adevărul": *„Nici vorbă, domnule Damian!* (Dl. E.C. se referă la ipoteza lui Samy Damian, conform căreia SUA ar fi deranjate de intrarea „extremiştilor" de la PUNR în guvern) *Am discutat cu domnul Richard Shifter deunăzi pe această temă şi mi-a declarat că ceea ce interesează este stabilitatea relaţiilor cu România şi nicidecum prezenţa PRM sau PUNR în coaliţia guvernamentală"*...

Domnul Shifter este consilier al preşedintelui Clinton şi director pentru Europa Răsăriteană şi Centrală în Consiliul Naţional al Securităţii SUA!... Deci lucrurile încep să se lege: preşedintele Iliescu şi PDSR au reuşit să convingă SUA că sunt stabili şi de cursă lungă la cârma României! Cum după dezmembrarea URSS ei au devenit „occidentalizanţi" pur sânge, nu mai sunt probleme! Ce fac înăuntru, cum o fac şi cu cine o fac, contează mai puţin la Washington! Esenţial este că au adoptat linia care se vede şi că fac pe voie unor Shifteri cu poziţii cheie! Restul – treaba lor! Încât, aviz domnilor iluzionaţi de la GDS, CDR, AFDPR etc...

23 August

Şi de această dată comemorarea lui 23 august a ocazionat scindarea naţională. De o parte, monarhiştii, la Muzeul Ţăranului Român. De cealaltă, la Casa Armatei, Iliescu şi ai lui. Politizare stupidă pe versanţii chestiunii monarhie / republică. În fond, la 23 August 1994 a avut câştig de cauză mentalitatea capitulardă, anti-naţională şi obedientă în faţa mai-marilor lumii! Preţul l-a plătit poporul: 15 ani de ocupaţie sovieto-kominternistă şi alţi 25 de dictatură ceauşisto-comunistă. Cele făcute de către „naţiunile unite" Europei răsăritene ar presupune despăgubiri cel puţin la fel de mari ca cele cerute (şi obţinute!) de Israel pentru persecuţiile naziste! Din păcate, fără

a fi înţeles ceva în ultimii 50 de a admiratorii lui 23 august de azi – regaliş pro-iliescieni, de-a valma! – se întreg obţine graţiile Occidentului, dar fie pentru sine! Că lucrul acesta este fără no că el închină ţara aiurea; că el accentue dezbinarea internă – puţin conte Interesul personal sau cel de gaşcă triumfe!...

Soljeniţîn profeţeşte din nou

Într-o scrisoare deschisă, în Frankfu Allgemeine Zeitung din 15 august, z Sfintei Marii, marele scriitor rus sc „Rusia nu trebuie să mai joace un important în afara graniţelor ţării, ci treb să facă eforturi ample în interior. Republi din Asia Centrală şi mai ales Moldova calea lor proprie de evoluţie socială politică, de aceea Rusia nu mai trebuie s păstreze în zona sa de influenţă". Pare domeniul visului, nu-i aşa? Şi totuşi, 1974 el îi scria lui Brejnev: „voi nici nu că afară s-a luminat de ziuă!"... Şi aşa a fo După 15 ani începea dezmembrar lagărului; iar după alţi doi, se prăbuş URSS-ul! Cine-ar fi crezut aşa ceva, la d profeţiei sale?!...

Un nou ambasador al SUA la Bucureşt

El este dl **Alfred H. Moses**, de 65 de a avocat, preşedinte al Comitetului Evreie din SUA. În perioada Ceauşescu a vizi des România unde, ca reprezentant Conferinţei Preşedinţilor Organizaţiil Evreieşti Majore din America, a urmă facilitarea emigrării evreilor. Şi, s-ar zic cu destul succes.

Dr. Corneliu DID

Conjunctură favorabilă pentru limba germană

În ultimii ani, în întreaga Europă a crescut în mod considerabil interesul pentru învăţarea limbii germane. Această tendinţă se menţine. În statele membre ale Uniunii Europene, printre limbile străine preferate în şcoli, limba germană se situează pe locul trei, după engleză şi franceză. În statele Europei Centrale şi de Est, limba germană a înlocuit în mare parte limba rusă ca a doua limbă străină. Numai în Europa, 15 milioane de persoane învaţă în prezent limba germană iar, la nivel mondial, 20 milioane. Într-o Europă în plin proces de contopire, limba germană preia tot mai mult rolul unei limbi de largă circulaţie.

O serie întreagă de factori au dat, începând de la sfârşitul anilor '80, un puternic impuls limbii germane la nivel mondial. Printre aceştia amintim unificarea Germaniei, procesul de desăvârşire a pieţei interne europene şi crearea Uniunii Europene, deschiderea şi democratizarea ţărilor din Europa Centrală şi de Est precum şi a celor din fosta Uniune Sovietică şi extinderea Uniunii Europene prin aderarea de noi state. Faptul că Germania este o ţintă a migraţiei, a mărit interesul pentru limba germană.

În rândul statelor Uniunii Europene ca şi în statele dornice să adere la aceasta, creşte permanent interesul pentru învăţarea limbii germane. În anul 1993, în Grecia, limba germană a fost introdusă ca limbă străină obligatorie la alegere. Pe viitor, în Portugalia, limba germană va fi predată la toate nivelurile, începând cu şcoala elementară şi până la ultima clasă din nivelul secundar. În Spania se chibzuieşte în mod serios privind introducerea învăţământului bilingv în limba germană şi spaniolă. În Irlanda, în ultimii zece ani, numărul elevilor care au ales ca materie limba germană a crescut de şase ori. Şi în Suedia creşte în mod considerabil numărul acelora ce învaţă limba germană.

Prin aceasta se consolidează o tendinţă observată deja de la începutul schimbărilor din Europa Centrală şi de Est. Acolo, cunoştinţele de limba germană oferă şanse profesionale peste medie. În şcoli, la alegerea limbii străine, limba germană se află adesea pe locul doi, la mică distanţă după limba engleză. În ţările din imediata noastră vecinătate, Polonia şi Cehia, 40-50% dintr-o promoţie aleg limba germană ca limbă străină. Dintre cele 20 milioane de persoane care învaţă limbă germană, două treimi (13 milioane) sunt în fostele state comuniste.

Guvernul federal a adaptat promovarea limbii germane în străinătate la condiţiile modificate. Marea majoritate a tinerilor străini învaţă limba germană în institutele publice din străinătate. Un obstacol serios în calea satisfacerii interesului pentru limba germană este lipsa considerabilă a cadrelor didactice calificate. Astfel: în Polonia lipsesc zece mii iar în Republica Cehă patru mii de învăţători de limba germană. Scopul principal al promovării este ajutorul pentru ajutorare: ţările partenere trebuie aduse în situaţia să poată satisface prin propriile forţe cerinţele privind profesorii specializaţi de germană precum şi de material didactic. Trimiterea de profesori şi lectori germani are ca scop principal pregătirea şi perfecţionarea profesorilor din ţările respective. Experţii germani participă la elaborarea de noi planuri de învăţământ, la proiectarea noilor manuale şi la construirea de centre pentru pregătirea învăţătorilor.

Pentru sprijinirea acestor măsuri, guvernul federal a elaborat în 1993 un program special pentru promovarea limbii germane în Europa Centrală şi de Est, program care pune la dispoziţie şi în 1994 o sumă în valoare de 39 milioane DM.

Biroul de presă al Ambasadei Germaniei

În atenţia bihorenilor

Prietenii care doresc să contribuie la organizarea MPR în judeţul Bihor sunt invitaţi să ia legătura cu dl. Şerban Davidescu.

Punct de întâlnire: Oradea, în faţa statuii lui Mihai Eminescu (peste drum de cinematograful Libertatea). Vor fi aşteptaţi în zilele de 10, 11 şi 12 Septembrie, la orele 16.00.

Stimaţi cititori!

Începând cu luna octombrie, publicaţia „Mişcarea" îşi reia ritmul bilunar de apariţie.

Revista va apărea în zilele de 1 şi 15 ale fiecărei luni.

Reamintim că, în caz de întârziere, abonamentele se prelungesc automat.

Nădăjduim ca, în viitor, să reuşim să asigurăm apariţia constantă şi la termen a publicaţiei „Mişcarea".

Vă mulţumim pentru sprijin şi pentru înţelegere.

Mişcarea Pentru România
Departamentul Relaţii Publice

„MINGEA ESTE ÎN TERENUL LOR"

În numerele 8-9 şi 10 din 1994 ale revistei noastre am publicat conferinţa istoricului englez David Irving intitulată „Lăsaţi vaporul Auschwitz să se scufunde", atingând, dintr-un punct de vedere puţin cunoscut la noi în ţară, spinoasa problemă a evreilor internaţi în lagărele de exterminare naziste. Numeroase au fost apelurile ce ne-au solicitat noi date despre David Irving sau noi fragmente din scrierile sale. Le răspundem publicând prefaţa unei noi ediţii a „Raportului Leuchter", apărut la Londra în 1989 (Focal Point Publications), realizată de istoricul englez (titlul a fost ales de noi). Raportul în cauză este un document excepţional şi o probă zdrobitoare la dosarul aşa-zisului „holocaust": prin utilizarea mijloacelor chimice de expertiză a fost probat – şi pe această cale – falsul ce planează asupra chestiunii „camerelor de gazare" naziste.

Autor al multor lucrări despre cel de-al doilea război mondial („Războiul lui Hitler", „Războiul lui Churchill", „Goering", „Bombardarea Dresdei") David Irving susţine un punct de vedere (cunoscut în Occident sub denumirea de „revizionist") care propune o interpretare corectă, pe baza cercetării documentelor şi arhivelor devenite accesibile abia în ultimii ani, a evenimentelor decisive ale istoriei frământatului secol XX.

O remarcă asupra textului de mai jos: consideraţiile asupra activităţilor de „război psihologic" ale executivului britanic sunt consecinţa unor îndelungi studii şi analize, cunoaşterea mecanismelor interioare ale serviciilor cu această menire fiind o constantă a preocupărilor cercetătorului britanic.

Redacţia „Mişcarea"

Spre diferenţă de istorie, chimia este o ştiinţă exactă.

Istoricii vechii şcoli au susţinut multă vreme cu perseverenţă dezbateri savante asupra semnificaţiilor şi interpretărilor, iar cei mai indolenţi dintre ei au dezvoltat un fel de magie neagră subsidiară – citind printre rânduri – pentru a obţine cheia documentelor de arhivă ale celui de-al doilea război mondial, care sunt acum disponibile într-un mare număr, dar care deranjează pe mulţi.

Recent, totuşi, istoricii cei mai îndrăzneţi au început să folosească instrumentele ştiinţei judiciare (datarea cu carbon, cromatografia gazelor, teste de datare a cernelii) pentru a examina unele dintre miturile cele mai rezistente ale sec. XX, deşi fără a reuşi să risipească întotdeauna îndoielile.

Este puţin probabil ca publicul mondial să se dovedească, totuşi, receptiv faţă de rezultatele obţinute de profesionişti şi de expertiza chimică imparţială a urmelor lagărelor de concentrare de la Auschwitz datând din timpul celui de-al doilea război mondial, care se află în centrul acestui raport (Raportul Leuchter – n. trad.).

Nimănui nu-i place să fie excrocat mai ales când sunt în joc sume mari de bani. După 1949, statul Israel a primit ***peste 90 de miliarde de mărci germane*** (subl. ns) drept reparaţii benevole din partea Germaniei Occidentale ca despăgubiri pentru „camerele de gazare" de la Auschwitz. Şi acest mit nu piere cu uşurinţă: mult prea multe sute de milioane de oameni onești şi inteligenţi au fost traşi pe sfoară de campania publicitară de după război, strălucit condusă şi masiv finanţată, care s-a derulat pe baza ingeniosului plan al *Serviciului britanic pentru războiul psihologic* (British Psychological Warfare Executive – PWE), care a constat în

David Irving

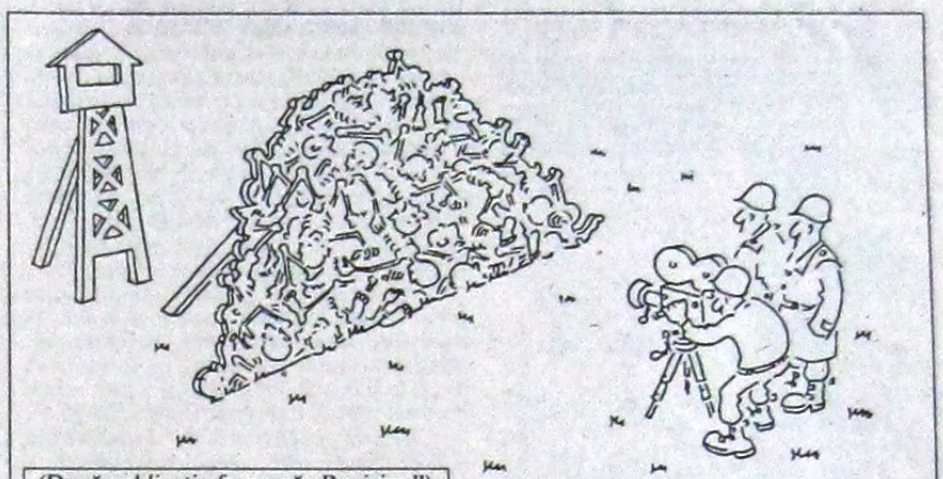

(După publicaţia franceză „Revision")

răspândirea, în anul 1942, a istoriei de propagandă despre utilizarea „camerelor de gazare" de către germani pentru uciderea a milioane de evrei şi a altor „indezirabili". La sfârşitul lui august 1943 însă, Cabinetul secret al direcţiei PWE admitea că, în ciuda istoriilor colportate, nu exista nici umbra unei dovezi pentru existenţa unui asemenea mecanism şi avertiza că variantele din surse evreieşti asupra chestiunii erau cu precădere suspecte.

În calitatea mea de istoric, am avut ocazia să recurg la teste de laborator pentru determinarea autenticităţii documentelor controversate. La finele anilor 60, eu am înlăturat o parte din jurnalul vice-amiralului Wilhelm Canaris, încredinţat mie şi editorului Wiliam Collins, în momentul în care responsabilii de la firma Hehner & Co din Londra m-au avertizat că cerneala utilizată pentru o semnătură nu exista în timpul războiului. Asta m-a făcut să spun, în timpul conferinţei de presă internaţională a publicaţiei *Der Stern* ţinută la Hamburg în aprilie 1983, că *Jurnalul lui Hitler* era un trucaj. Totuşi, trebuie să admit că încă nu m-aş fi gândit să supun actualele clădiri ale lagărului de la Auschwitz şi „camerele sale de gazare" – elementul crucial al noii religii a sec. XX – testelor chimice pentru a constata existenţa unor urme de cianură în ziduri. Rezultatele, cele care sunt stabilite prin acest raport, sunt cu adevărat stupefiante: cantităţi semnificative de cianură se găseau în mica instalaţie de curăţire a lagărului unde proprietăţile compusului Zyklon B (care este mortal) au fost utilizate pentru dezinfectarea hainelor tuturor persoanelor care intrau în aceste lagăre de muncă silnică – punct asupra căruia toată lumea este de acord –, dar nici o urmă semnificativă n-a fost descoperită în clădirile considerate de întreaga opinie publică internaţională drept infame camere de gazare ale lagărului. Nici mai mult nici mai puţin. Totodată, aşa cum autorul expert al acestui macabru raport a demonstrat, atât concepţia cât şi construcţia acestor clădiri le făceau cu totul improprii gazărilor umane în masă – din punct de vedere tehnic, lucrul ar fi fost aşadar o imposibilitate.

În ceea ce mă priveşte, eu am asistat la această demonstraţie pentru prima dată la Tribunalul din Toronto, la care depuneam mărturie în calitate de expert în procesul Zuendel, în timpul căruia rapoartele laboratoarelor au produs un efect incendiar. Obiectivitatea lor nu putea fi pusă la îndoială. Admiţând că eu aş fi preferat să utilizez metode mai riguroase în identificarea şi autentificarea anumitor eşantioane prelevate pentru analiză, nu e mai puţin adevărată existenţa dificultăţilor întâmpinate de echipa de cercetare aflată în situaţia de a acţiona în Polonia zilelor noastre: strecurându-se, pentru a extrage eşantioane din monumentul sanctificat, pe sub nasul noilor paznici ai lagărului. Filmele video realizate simultan de echipă, pe care eu le-am studiat, întăresc convingerea asupra metodelor scrupuloase care au fost utilizate, aducând, în plus, dovada vizuală.

Până la sfârşitul acestui tragic secol vor fi întotdeauna istorici incorigibili, oameni de stat şi publicişti care se vor mulţumi să creadă sau care nu vor avea altă alternativă viabilă din punct de vedere economic *decât* (subl. în text) să creadă că naziştii utilizau „camere de gazare" la Auschwitz pentru a omorî fiinţe umane. Dar de-acum înainte ei sunt cei care trebuie să-mi explice mie, ca unui cercetător cuminte, inteligent şi critic al istoriei moderne ce sunt, de ce nu se găsesc urme semnificative de cianură în clădirile care au fost întotdeauna desemnate ca fiind vechi camere de gazare.

Chimia este, repet, o ştiinţă exactă.

Mingea este în terenul lor.

David Irving
Londra, mai 1989

Traducere din limba franceză Sandra Cristea

Violenţă şi obrăznicie

Reproducem mai jos o trivială notă apărută în cunoscuta publicaţie de limbă română din Tel Aviv, ***„Revista mea"***, pentru ca cititorii să se poată convinge singuri de adevărata faţă a acestor „jurnalişti" din Israel.

Dacă, pentru unii evrei, a spune adevărul înseamnă a fi „securist", nu are nici o importanţă. (Şi, de altfel, nu este vina noastră că marii criminali comunişti Marx, Lenin, Troţki, Beria, Pauker etc. erau evrei.)

Dacă publicaţia evreiască *„Revista mea"* simpatizează cu naţional-ţărăniştii, este treaba evreilor respectivi (de altfel ne îndoim că românii cinstiţi care susţin PNŢCD sunt fericiţi în asemenea companie).

Nu comentăm înjurăturile şi nu întreţinem polemici cu ziariştii necuviincioşi (asemenea indivizi se cuminţesc altfel, prin justiţie). Însă huliganii trebuie să ştie că insultele şi ameninţările nu pot fi trecute cu vederea.

Şi încă ceva. Oare ce spune Ambasada Statului Israel despre felul în care presa din Tel Aviv abordează probleme ale politicii interne româneşti?

Redacţia „Mişcarea"

REVISTA MEA

Redacţia şi administraţia
TEL AVIV str. Tchlenov 49
- cod 66048
Telefon: 03 - 5372059
Fax 03 -3771-2

Redactor şef: IOSEF ROTEM. Secretar de redacţie: IOSIF PETRAN. Grafica: DINA MEIR. Redacţia: RODICA GRINDEA, SIMELIA BRON. Tipar: VIKY CUZINER, RENEE CIOARĂ. Publicitate: MARCEL SCHLEFFER.

SUMAR:

COMENTARIU
Marginalii
Consemnări
Instantanee româneşti

PATRONUL

„Fostul „erou" al manifestaţiei studenţeşti din Piaţa Universităţii, Marian Munteanu ne-a fost prezentat drept ceea ce era: un agent securist. Dacă nu am crezut-o în 1990-91, sîntem siliţi s-o recunoaştem acum. În rahiticul lui organ de presă – revistă bilunară – lunatică şi legionară „Mişcarea" (31 martie), rabinul şef dr. Mozes Rosen este pus alături de alţi trei „evrei"": Troţki, „Iosif Davidovici Visarionovici Djugaşvili Stalin" şi „Vladimir Ilici Ulianov Blank Lenin". Ideea fixă a legionarilor, că toţi criminalii ar fi evrei, este ilustrată de această fiţuică imbecilă. Iar dacă mai era nevoie de o dovadă că dear Marian este securist, avem articolele lui apologetice la adresa legionarilor şi atacurile lui la adresa naţional-ţărăniştilor de azi. Care doresc o Românie democratică. Dl. Virgil Măgureanu (sau cum s-o numi de fapt), şeful „noului SRI", nu are motive să se laude: Munteanu ăsta îl face de rîs, prin primitivism. D-le Măgureanu, zău, de ce să plăteşti un biet cretin cu banii boborului? Nu mai bine îl trimiţi la sapă... de lemn?"

Revista mea nr. 1616 din 18.04.1994
Rubrica „Instantanee româneşti". Articol nesemnat.

CATEHISM ORTODOX

Anunţăm cititorilor revistei noastre apariţia în librării a „Învăţăturii de Credinţă Creştină Ortodoxă" – Catehism (ediţie a Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului şi Clujului, apărută cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului Arhiepiscop Bartolomeu Valeriu Anania, Cluj, 1993). În locul oricărui comentariu posibil, redăm prefaţa ce însoţeşte această excepţională ediţie.

Redacţia

Cateheza este o lecţie de religie pe care dascălul o expune sistematic elevilor săi. Deseori ea se prezintă ca un dialog, fie din dorinţa elevilor de a învăţa mai mult şi mai desluşit, fie din acea a dascălului de a controla şi completa cunoştinţele elevilor.

În fapt, toată învăţătura Mântuitorului Iisus,

cuprinsă în cele patru Evanghelii, e o suită de cateheze. De aceea El Se numea şi era numit **Învaţătorul**, iar cei ce-L ascultau se numeau şi erau numiţi **învăţăcei**, adică ucenici, elevi. Numărul ucenicilor depăşea cu mult pe al celor doisprezece, dar aceştia au fost primii şi cei mai apropiaţi beneficiari ai catehezelor rostite de Domnul. Dialogul se înfiripa în modul cel mai firesc, fie că ucenicii îi cereau Învăţătorului să le tâlcuiască o parabolă, fie că Acesta le punea întrebări asupra unor gânduri, fapte sau atitudini. Mai mult, întrucât nici un amănunt din viaţa Învăţătorului nu era lipsit de semnificaţie, însăşi viaţa Lui, până la urmă, se constituia într-o amplă şi profundă cateheză.

Acest mod sistematic de a preda, asimila şi transmite învăţătura explică şi fidelitatea cu care Evanghelia Domnului a circulat, timp de câteva decenii, numai prin viu grai, până la vremea când evangheliştii au fixat-o în scris. Scriptura a fost astfel precedată de Tradiţie, pentru ca tot de Tradiţie să fie şi urmată, aceea a Sfinţilor Părinţi ai Bisericii; sub insuflarea Duhului Sfânt, ei au preluat din prima Tradiţie întregul climat conceptual prin care Sfânta Scriptură putea fi interpretată în mod corect. Aşa s-a alcătuit întreaga doctrină a Bisericii Creştine, cu întregul ei tezaur dogmatic.

Ceea ce în mod curent se numeşte propovăduirea Sfântului Apostol Pavel este, în realitate, un vast sistem de cateheze. Mişcându-se din loc în loc, el obişnuia să înveţe în sinagogă, dar la Efes şi-a ţinut lecţiile în şcoala publică a retorului Tiranus (FA 19,9). În epistolele pauline transpar fragmente din dialogurile pe care autorul lor le avea cu interlocutorii, în cel mai autentic stil oral. Cateheze de foarte bună calitate ţinea şi colaboratorul său Apollo, care „de mare ajutor le-a fost celor ce crezuseră prin har" (FA 18, 27), adică celor ce fuseseră botezaţi în grabă, din mers, şi care aveau nevoie să-şi consolideze credinţa prin învăţătură.

Primele secole creştine au cunoscut şcoli catehetice înfloritoare, cum au fost cele din Alexandria şi Antiohia.

Pe măsură ce au apărut ereziile şi sectele, Biserica a simţit tot mai mult nevoia de a-şi defini învăţătura de credinţă. Mai târziu, după marea schismă din 1054 şi apoi după naşterea protestantismului, cu toate ramurile lui, Ortodoxia s-a văzut obligată ca, odată mai mult, să-şi exprime doctrina în termeni foarte precişi, într-un sistem unitar care să elimine orice posibilitate de confuzie. Aşa se face că în anul 1643 Sinodul local de la Iaşi a omologat, cu îmbunătăţiri, **Mărturisirea Ortodoxă** alcătuită de Mitropolitul Petru Movilă al Kievului, catehism adoptat, în acelaşi an, de toate patriarhiile ortodoxe ale Răsăritului.

Această **Mărturisire** a stat apoi la baza monumentalei lucrări **Învăţătura de Credinţă Creştină Ortodoxă**, apărută la Bucureşti în 1952, din iniţiativa şi sub patronajul Patriarhului Justinian, şi reeditată, cu o seamă de îmbunătăţiri, în 1992, sub oblăduirea şi cu prefaţa Prea Fericitului Patriarh Teoctist.

Ediţia de faţă nu este altceva decât reimprimarea celei de anul trecut, fără nici o modificare, prin acordul de principiu şi sprijinul tehnic al Editurii Institutului Biblic, într-un tiraj care să satisfacă setea de cunoaştere a credincioşilor noştri. Mai ales acum, în vremea noastră, în chiar acest deceniu, când atâtea curente eterodoxe sau pseudocreştine practică strategia confuziei confesionale, un asemenea catehism devine una din cărţile capitale ale creştinismului ortodox, care n-ar trebui să lipsească din nici o casă.

Fie ca strădaniile celor ce au alcătuit această operă – în vechime, mai deunăzi şi în ceasul de faţă – să fie răsplătite prin binecuvântarea lui Dumnezeu şi prin mulţumirea celor ce o citesc!

† BARTOLOMEU
ARHIEPISCOPUL CLUJULUI
Înălţarea Domnului, 1993

SPOVEDINDU-NE ÎN LINIŞTE LACRIMILE

Se tot vorbeşte de o bună bucată de vreme despre mioriticul „blestem" naţional, despre indolenţa „metafizică", despre potrivnicia istoriei care ne-ar rezervat, aşa cum spunea Mircea Eliade, „misiunea poporului de frontieră", apărător al spiritului european... Aşa ne-a fost hărăzit nouă blestemul contradicţiilor, prea mare mulţumire sau nemulţumire deplină: generaţia maioresciană a fost prea „conservatoare", cea iorghistă prea „naţionalistă", în fine, generaţia Nae Ionescu prea „trăiristă". Pentru ca, după o nefericită rupere de generaţie în perioada comunistă, să ne naştem noi, neîmpliniţii, negatorii. Clamăm NU-ul metafizic, dorind a ne purifica de fetişul „realismului socialist", dar ne descoperim goi, lipsiţi de osatură spirituală în faţa LIBERTĂŢII abia câştigate. Eliade îndrăznea să-şi strige bucuria libertăţii în ritmul unei generaţii solide, vulcanice, care pleca spre libertate de la măreţele idealuri ale **independenţei şi reîntregirii naţionale**. Tragedia fiind ca şi generaţia interbelică să stea sub semnul acelui blestem, al nerotundului, oprită fiind în desfăşurarea ei naţională, fiind constrânsă să adopte paternitatea universalului (o dovedesc Eliade, Ionescu, Cioran, Uscătescu). Pe de altă parte, putem afla şi pecetea naţională a acestei generaţii prin Noica, Vulcănescu, Petre Ţuţea. Totuşi, ea ar fi căpătat o reală direcţie mântuitoare, s-ar fi împlinit rotund dacă tot acel vulcan de spiritualitate ar fi erupt pe această „gură de rai", nedisipat de morbidul kronid comunist. Iată dar, că noi, epigonii, ne-am trezit din coma unui anti-ideal în faţa unei generaţii solide, dar care ne cere împărtăşită pe deplin de **ethos**-ul românesc.

Ce trebuie să facem noi spre a ne salva din ghearele **socialului prost asumat**, a manifestărilor idolatrizante? Avem o misiune sfântă, care nu poate fi decât culturală, aceea de a căpăta conştiinţa faptului că suntem o GENERAŢIE DE FRONTIERĂ misionară, trebuind, în mod necesar să restituim contemporaneităţii dimensiunea real-naţională a spiritului generaţiei interbelice.

Numai înlocuind sacrificiul stupid pe altarele păgâne ale acestui secol tehnicizant prin **misionarismul cultural şi creştin**, numai astfel ne vom putea regăsi pe noi înşine, spovedindu-ne în linişte lacrimile.

Ion PROTOPOPESCU

Acţiunea iudeo-masonică în Conciliul Vaticanului (V)

– Document redactat de un grup de prelaţi catolici. Roma, septembrie 1964 –

IV. Cine este Cardinalul Bea şi cine sunt colaboratorii săi

Acum câteva luni, deliberând asupra ciudatei complicităţi existente între Cardinalul Bea şi cea mai puternică sectă masonică evreiască, B'nai B'rith, noi cugetam în felul următor: Cardinalul Bea fiind de origine germană şi în plus eclesiast iezuit, progresismul său viguros şi filosemitismul său fanatic – care au favorizat amplu forţele anticreştine – par îndeajuns de ciudate. Ca B'nai B'rith-ul să fi găsit în persoana unui autentic german, iezuit pe deasupra, elementul potrivit care să constituie principalul său instrument de distrugere a Bisericii din interior, nu pare mai puţin curios. Mai mult, este de asemenea foarte surprinzător că printre atâţi iluştri iezuiţi a fost *anume* unul dintre ei, mai mult sau mai puţin necunoscut, care a fost numit Cardinal de către Papa Ioan XXIII şi că el i-a ales de îndată ca principali colaboratori pe doi evrei, venind, unul din Statele Unite, celălalt din Canada. Toate acestea adăugându-se la faptul că în realitate numele Bea nu este de origine germană, ne-au îndemnat prin urmare să ne preocupăm serios de adevărata origine a Eminenţei Sale. Cu toate precauţiile necesare am făcut cercetări istorice asupra problemei. Nu ştim dacă înainte de publicarea acestor rânduri vom fi în posesia probelor definitive asupra celor dintâi rezultate obţinute, care sunt următoarele:

În ultimele secole găsim în Germania şi în Austria feluritе personaje care poartă numele **Beha**, echivalent fonetic al numelui sefard **Beja**, care era acela al strămoşilor lor în Spania; numele **Bea** este o italianizare a originalului **Beha**. Acesta era numele pe care-l purta, către jumătatea secolului trecut, un rabin, tată a mai multor copii dintre care unul se convertì la catolicism. Sunt actualmente în curs cercetări pentru a verifica dacă acest „convertit" era chiar tatăl cardinalului Bea. Îndată ce vom avea dovezile documentare asupra acestei importante descoperiri le vom aduce degrabă la cunoştinţă Părinţilor Conciliului, căci bineînţeles că ar fi decisiv în ce priveşte acţiunea Secretariatului pentru Uniunea Creştinilor să se dovedească faptul că, pe lângă inspiratorul său evreu Label Katz, pe lângă asistenţii săi Oesterricher şi Baum, pe lângă propagandiştii săi evrei S. E. Mendew şi S. E. Kempe, Cardinalul Bea însuşi este tot evreu şi nu instrumentul străin care-ar fi părut să fie în temeiul dublei sale calităţi aparente de german şi de membru al Companiei lui Iisus.

Sub rezerva de a nu acorda deplina sa valoare cercetării de mai sus decât atunci când vom avea în mâini probele documentare formale, nu putem totuşi să nu observăm că acţiunea Cardinalului Bea a fost aceea a unui tipic cripto-evreu, absolut conformă cu aceea a numeroşi evrei care în decursul secolelor s-au infiltrat în clerul catolic.

Principalul autor al decretului „Asupra Iudeilor" este evreul aşa-zis convertit John Oesterreicher, astăzi Monseniorul Oesterreicher. În cursul unei predici rostite în catedrala Sfântul Patriciu din New York, unde el era predicator înainte de a veni la Roma pentru a-l „asista" pe cardinalul Bea, el afirmă textual: „NOI NU MAI CITIM NUMEROASELE DECLARAŢII ALE LUI IISUS HRISTOS ÎMPOTRIVA POPORULUI SĂU, CUPRINSE ÎN BIBLIE". Altfel zis, catolicul Monsenior Oesterreicher **îşi permite să cenzureze Biblia şi pe Iisus Hristos însuşi** şi în predicile sale el nu citeşte decât ceea ce socoate a conveni poporului său evreu... El a fost acela care a insistat cel mai mult ca decretul asupra evreilor să fie inclus în tema asupra Ecumenismului, argumentând că: „... liturghia romană a insistat mereu asupra faptului că originile Bisericii trebuie căutate în chemarea lui Dumnezeu către Avraam...", „... că ruptura dintre Biserică şi Sinagogă a fost cea dintâi separaţie între cei care credeau în Dumnezeul lui Avraam...", „ că nici un ecumenism nu e posibil fără împăcarea Vechiului şi Noului Israel..." etc. etc. Este vorba aici de afirmaţii viclene destinate să „demonstreze", prin argumente exclusiv religioase, necesitatea de a include în „Proiectul asupra Ecumenismului" creştin un document în realitate **politic în scopurile sale**.

Celălalt coautor al documentului este Gregory Baum, şi el aşa-zis convertit. Cu toate că – cu ani în urmă – era evreu ateu, emigrat din Germania în Canada, el aparţine acum Ordinului Augustinilor şi exercită un profesorat de teologie catolică. Cardinalul Bea a socotit că acesta este capabil să-l asiste în „Secretariatul pentru Uniunea Creştinilor" între altele – cine ştie? – poate pe temeiul cărţii lui, *„Evreii şi Evanghelia"*. „Părintele" Baum susţine că pasajele antievreieşti din Biblie şi din alte scrieri creştine sunt o „veritabilă colecţie de scrieri ale urii"; **el face acolo o critică eretică a Sfintelor Scrieri** argumentele sale în favoarea „necesităţii" de a se aproba „Decretul asupra evreilor" sunt acelea că, după el, „... nici un Apostol n-a confirmat niciodată responsabilitatea colectivă în crucificarea lui Iisus Hristos...".

V. Tezele absurde ale Secretariatului Cardinalului Bea

Cardinalul Bea este cel care la 21 martie 1961 a prezentat Sanctităţii sale Ioan XXIII un Memoriu propunând crearea unui „Secretariat pentru studiul unităţii creştine", idee pe care Papa a acceptat-o încredinţându-i personal organizarea. Papa a voit de asemenea ca lucrările acestui organism să nu depindă în nici un fel de Curie şi i-a conferit o independenţă totală. Printre primele hotărâri luate de Secretariat, ale cărui birouri sunt instalate în afara Vaticanului, la Roma pe Via dei Corridori nr. 64, o remarcăm pe aceea de a trimite „observatori" catolici la reuniunea anuală a Consiliului Mondial al Bisericilor (World Church Council) care a avut loc în 1961 la New Delhi, dar care anul acesta (1964 - nota trad.) se va reuni pur şi simplu la Odessa, în Ucraina (URSS) **sub auspiciile guvernului sovietic** şi ale instrumentului său religios, **Biserica Ortodoxă Rusă**. Curia Romană s-a opus energic trimiterii de observatori catolici la aceste reuniuni care fără cea mai mică îndoială sunt o uneltire a Iudaismului, a Masoneriei şi a Comunismului în lupta lor împotriva Bisericii Catolice; însă protestele Curiei au fost neutralizate prin intervenţia directă a Papei Ioan XXIII în favoarea lui Bea.

Episcopul de origine evreiască Walter Kempe, deja citat, auxiliar de Limburg (Germania), a expus foarte clar scopurile urmărite de evrei (firește că acest cuvânt n-a fost rostit) prin „Secretariatul pentru Uniunea Creştinilor". Într-un discurs rostit la München la începutul lui februarie 1964 cu prilejul unui Congres catolic, şi care a avut un anume răsunet în presa internaţională, episcopul Kempe afirmă că, urmărind „Unitatea Creştinilor", Papa s-ar transforma în „Purtător de cuvânt al creştinătăţii" după ce va fi fost recunoscut - „Unirea Bisericilor fiind realizată" – drept Primus inter pares, „Cel dintâi dintre egali" printre şefii feluritelor Biserici creştine. Dacă scopurile „Secretariatului" sunt cele expuse de episcopul cripto-evreu Kempe, urmările înfăptuirii lor ar fi în realitate acestea: poziţia actualului Pontif, care este indiscutabil aceea a celui mai important purtător de cuvânt al lumii creştine, s-ar afla redusă la aceea de Primus, „Cel dintâi", dar de Primus („Cel dintâi") inter pares, „între egali", şi aceşti „pares" (egali) ai Papei ar fi ceilalţi şefi ai Bisericilor creştine. Printr-un asemenea statut de egalitate, Papa s-ar afla deci coborât în situaţia de a fi **egalul** Patriarhului de Constantinopol (care este el însuşi „primus inter pares" al ortodocşilor, fără ca prin aceasta să aibă cea mai mică putere asupra Bisericilor naţionale), ba încă egalul mulţimii şefilor a aproape **două sute** de Biserici reformate, protestante etc., care în majoritatea lor sunt şefi masonici; el ar fi **egal** cu patriarhii de la Moscova, Bucureşti, Sofia etc., care sunt instrumente ale regimului comunist *. Dacă Biserica Catolică va cădea în această capcană vicleană care este întinsă de evreime prin „Secretariatul" Cardinalului Bea, Papa nu va întârzia atunci să aibă tot atât de puţin prestigiu şi autoritate ca oricare dintre aceşti „şefi" ai sectelor protestante care participă la reuniunile „Consiliului Mondial al Bisericilor". Fără a pune la socoteală că Biserica ar trebui atunci să facă enorme concesii în materie de dogmă acceptând chiar unele erezii şi revenind asupra poziţiilor pe care este întemeiată puterea sa spirituală, spre a da satisfacţie cererilor „fraţilor" săi „egali" cu care ea trebuie să se unească pentru a ajunge la „pacea în marea familie creştină".

În spatele încercărilor Cardinalului Bea şi ale complicilor săi, tinzând să descentralizeze puterile Bisericii, se ascunde aceeaşi grijă de a slăbi poziţia Papalităţii în sânul lumii creştine şi mai cu seamă în sânul Bisericii Catolice înseşi, sporind atribuţiile cardinalilor şi ale episcopilor pentru ca aceştia să poată administra dioceza lor în toată libertatea şi în afara oricărui control al Papei. Prin această descentralizare care sporeşte atribuţiile cardinalilor şi ale episcopilor în detrimentul celor ale Papei, iudaismul, prin uneltele sale conştiente sau inconştiente, vrea să ruineze tocmai conducerea unitară a Bisericii. În acelaşi timp, se urmăreşte a se instiui un „Parlament" al episcopilor, ceea ce ar diminua considerabil puterea papală. Într-un cuvânt, evreii folosesc actualmente împotriva instituţiei papale **o strategie şi o tactică exact identice** celor care au fost folosite înainte vreme, începând cu secolul al XVII-lea, în scopul distrugerii monarhiilor creştine ale Europei. Procesul a fost în fapt acelaşi: în primul rând, s-a făcut tot posibilul pentru a descentraliza puterile regilor, sporind în paralel pe cele ale prinţilor, ducilor, conţilor etc., în provinciile şi în domeniile lor. Apoi, regele a fost înconjurat cu un „Parlament" având drept sarcină să-l secondeze în conducerea treburilor Statului dar care, în realitate, a sfârşit cu vremea prin a-l lipsi pe monarh de puterile sale regale, reducându-l la un rol pur decorativ, lipsit de orice prerogative, mulţumindu-se să aprobe şi să semneze hotărârile Parlamentului fără a exercita asupra acestora cea mai mică influenţă decisivă. Pe măsură ce timpul se scurgea, masoneria, puţin câte puţin, s-a infiltrat în parlamente care, astfel infiltrate, au ales momentul potrivit pentru a porni revoluţii sau pentru a propune opiniei publice, în prealabil condiţionată printr-o pregătire pe potrivă, „referendumuri populare" care, automat, înlocuiau un Rege printr-un Preşedinte, care, în majoritatea cazurilor, era un mason sau orice alt tip de lacheu al Iudaismului.

(Sfârşitul în numărul viitor)

** După cum am mai precizat (vezi Mişcarea nr.6(27)/1994, pag. 4), redacţia nu împărtăşeşte integral aprecierile autorilor. (N. red.)*

CONTRIBUŢII LA DOSARUL COMUNISMULUI

Începând cu acest număr publicăm în cadrul acestei rubrici – cu sprijinul corespondenţilor noştri – nume, fapte, informaţii concrete privitoare la crimele comise de ocupantul comunist.

Toţi cei care doresc să contribuie la adăugarea unor noi file la dosarul comunismului sunt invitaţi să depună mărturie. Paginile revistei noastre le stau la dispoziţie, cu singura rugăminte ca prezentările să fie corecte, respectîndu-se riguros adevărul.

Nu sunt luate în consideraţie scrisorile anonime. Corespondenţii noştri pot utiliza, la cerere, un pseudonim, dar numai după ce un reprezentant al redacţiei verifică identitatea semnatarilor.

Redacţia „Mişcarea"

Gropile comune din cimitirul comunei Scheia, judeţul Suceava
- la 4 km de oraşul Suceava -

În cimitirul satului Scheia de lângă oraşul Suceava – la 4-5 km – au fost identificate trei gropi comune amplasate în partea de sud-est a cimitirului, exact lângă gardul de fier (de acum), peste una dintre gropi turnându-se un cavou în vara anului 1993 de către domnul **Amihăiesei** (în fotografie), paznic la Liceul nr. 3 din Suceava. Dânsul ne-a scris cu un an în urmă în legătură cu crimele de la Lagărul Iţcani şi de pe şantierul construcţiei căii ferate Suceava – Gura Humorului prin Păltinoasa (linie nouă), declarând că **a văzut cu ochii săi cum se săpau gropile în perioada 1952-1957 şi cum erau descărcaţi deţinuţii omoraţi.**

Am mai consemnat şi declaraţia dlui

Dl. Dumitru Mihăilescu

Dumitru Mihăilescu născut în anul 1903, cu domiciliul la circa 30 de metri de gardul cimitirului :

„... Când se însera, după asfinţitul soarelui, venea maşina însoţită de 4 gardieni, din care erau aruncaţi peste gardul cimitirului câte 10-15 morţi, după ce în prealabil alţi deţinuţi săpau gropile ziua, supravegheaţi de gardieni".

Îşi aminteşte că Lagărul de la Podul Iţcani a luat fiinţă în anul 1952 şi a durat până în 1957 la terminarea căii ferate.

În 7 noiembrie 1953, şi-a notat domnia sa, a mers să dea ceva de mâncare deţinuţilor care săpau gropile.

Gardul pe atunci era din lemn (scânduri) dispuse rar, încât se vedea bine înăuntrul cimitirului. Când s-a apropiat de gard, gardienii l-au alungat.

Îşi mai aminteşte că într-o noapte a iernii anului 1953, în timp ce cobora spre gara Iţcani, a văzut cum un deţinut în pielea goală era udat cu apă dintr-un furtun în curtea închisorii, murind cu gheaţă pe el. Comandantul lagărului era căpitanul **PETREA,** ajuns adjunct la lagărul Poarta Albă, în toamna anului 1957.

Dl. Mihăilescu mai povesteşte că, în timpul deplasării convoaielor cu deţinuţi, cei care treceau pe şosea erau opriţi şi întorşi cu spatele la şosea, pentru a nu vedea deţinuţii. Ştie că întreaga linie ferată - de circa 36 de km (terasamentul) a fost construită de deţinuţi politici.

Un alt martor ocular este dl. **Emil Păcurari,** născut în 12. 02. 1924, angajat al şantierului – şofer – care transporta materiale de construcţii pe tot şantierul. Era permanent însoţit de un securist. A lucrat aici între anii 1953 şi 1954.

Dl. **Petru Cristurean,** născut în anul 1916, confirmă declaraţiile dlui Mihăilescu Dumitru.

El afirmă că erau 25 de barăci cu deţinuţi, împrejmuite cu sârmă ghimpată şi cu reflectoare de jur împrejur (fosta cazarmă germană), cu foişoare în care stăteau santinelele. Relatează că deţinuţii arătau înfricoşător, scheletici. Cărau pământul cu roabele până cădeau pe jos. Deseori a văzut cum trupuri neînsufleţite erau aruncate noaptea lângă gard.

Un alt martor, fost deţinut politic şi el, veteran de război este dl. **Tănase Constantin,** născut în 5. 08. 1923, în satul Stroieşti, căsătorit în comuna Scheia, localitate în care s-au mutat părinţii în 1930. A făcut şcoala primară în satul natal şi armata la „6 Grăniceri" Deva. A luptat pe frontul de Vest, până la Turda (Ardeal) unde, ajunşi de trupele ruseşti, au fost scoşi de pe linia frontului, spunându-li-se că merg în refacere şi carantină, în interiorul ţării.(...) Ajungând la gara Ungheni, jud. Iaşi, au fost îmbarcaţi în tren rusesc şi transportaţi la CELIABINSK în munţii Urali, unde declară că a stat 4 ani, 4 luni şi 18 zile, cum de altfel se află scris în livretul militar cu seria D. K. nr. 008057, eliberat de Comisariatul Militar Suceava la 21. 01. 1953.

S-a întors în ţară din lagăr în anul 1947, după ce a lucrat la minele de metal din Celiabinsk.

Povesteşte că a văzut monstruozităţile de la cimitirul din Scheia, lângă care locuieşte. Susţine că în fiecare noapte se repeta acelaşi ceremonial al aruncării morţilor în groapa comună şi că toată partea de sud-est a cimitirului este numai gropi comune.

Dl. **Vasile Marcian,** epitropul bisericii din Scheia, ne declară că socrul dânsului pe nume **Neculai Scaminschi,** zis "Nicalcin", a cărat permanent cadavre de la lagăr la cimitir (câte 8 - 10 pe zi) - confirmându-se afimaţia dlui **dr. Gheorghiu:** „Aproape toţi cei 10.000 de deţinuţi de la Podul Iţcani au fost omoraţi."

Voi adăuga câteva cuvinte despre cazul dlui **Neculai Cristureanu,** născut în anul 1909, în comuna Scheia, jud. Suceava (pe care îl cunosc personal); a făcut şcoala de 4 clase în satul natal, iar la 14 ani a plecat în America cu tatăl său. A revenit definitiv în ţară în anul 1942. Tot timpul a fost agricultor, îndrăgostit de pământ.

A lucrat câţiva ani la Sindicatele din Cernăuţi şi la Fabrica de zahăr din Iţcani - Suceava, fabrică ce a fost demontată şi dusă în Rusia (ca şi cea de la Lipiceni - Botoşani, ca şi Uzina Electrică din Botoşani etc.).

A fost arestat prima dată în anul 1952, cu foarte multe percheziţii pe motivul că avea soţie din imperialismul („muribund şi în putrefacţie") american. Nu a fost judecat, doar schingiuit şi anchetat pentru motive fictive şi depus la penitenciarul **Caracal,** în care a stat 10 luni, după care a revenit acasă.

A fost din nou arestat în anul 1960, nejudecat, schingiuit 6 săptămâni la „Bastilia" suceveană de către torţionarul **FELLER,** şi dus apoi în Lagărul de Muncă Coasta Galeş, pe Canal, un an de zile (lagăr în care a stat şi semnatarul acestor rânduri); apoi al doilea an l-a efectuat la Borzeşti, la construcţia Combinatului Chimic.

După doi ani de muncă forţată, este adus acasă. Pentru a fi lăsat în pace el şi copiii săi semnează cererea de înscriere în colhoz.

Este apoi „turnat" la securitate de ai săi consăteni **POP VASILE** şi **LUCACI GHEORGHE,** pentru că a vorbit împotriva colectivizării. Din nou arestări, bătaie.

Aşa se făurea „omul nou" al celei mai „înaintate" societăţi din lume, după spusele comuniştilor, omorându-se oamenii de vii, cu toptanul – precum miile din lagărul de la Podul Iţcani Suceava sau din Închisoarea Centrală Suceava – în groapa „de var", din actualul parc al Primăriei (fosta curte a închisorii, înfiinţate în anul 1870), lângă groapa comună din Cimitirul Central al oraşului Suceava. În 1982, cu ocazia săpării unui mormânt au ieşit la suprafaţă schelete cu lanţuri nituite ale împuşcaţilor de la punctul „călău" Suceava.

Autorii crimelor... colonelul (pe atunci) **MACRI,** adus expres de la Bucureşti pentru anchete, colonelul pensionar **MORITZ FELLER** (ce joacă astăzi liniştit table lângă statuia lui Petru Rareş), colonelul **POP ISAC** (numele este schimbat), căpitanul **MARICI** zis şi **BUPTU** (cizmarul din Iţcani care umbla călare după femei), maiorul de securitate **CAROL SEGAL** (care şi-a adăugat şi numele de HUDESCU pe când era şeful Siguranţei din Dorohoi), ofiţerul **AVRAM ISAC** de la securitatea din Dorohoi. Despre acesta din urmă, ştiu că l-a omorât în beciurile securităţii din Dorohoi pe fratele inginerului Mihai Ediuc (Suceava, str. Mihai Viteazul), iar apoi a întocmit un act de deces fals.

Tot aici doresc să-l mai menţionez pe **ALEXANDRU RADU,** procuror militar la Tribunalul Militar Iaşi care a dat zeci de mii de ani de condamnare celor mai buni fii ai neamului românesc, ajuns colonel de securitate, primar al Sucevei, fost învăţător absolvent al şcolii normale din Bârlad. Acum este pensionar cu sumă mare, patron capitalist, îmburghezit încă de când era primar, apoi consilier juridic al Consiliului Popular Judeţean şi mai apoi şeful biroului de avocaţi. Acest fost mercenar al Moscovei, al stelei roşii, ca mulţi alţi criminali, cu mâinile mânjite de sânge de român, este şi azi bine-mulţumesc, nimeni nu-l deranjează şi nu m-ar mira să-l aflu, mâine - poimâine dându-se drept anticomunist, ca atâţia alţii pe care-i ştiţi şi dumneavoastră, oameni de încredere ai PCR-ului, „cei mai buni din cei buni", în realitate **CRIMINALI PROFESIONIŞTI AI SECTEI MONDIALE A COMUNISMULUI.**

Închei aici, în speranţa că se va găsi cineva să-i judece odată şi odată pe toţi aceşti nemernici de la noi şi de aiurea, care ne-au însângerat neamul şi ţara.

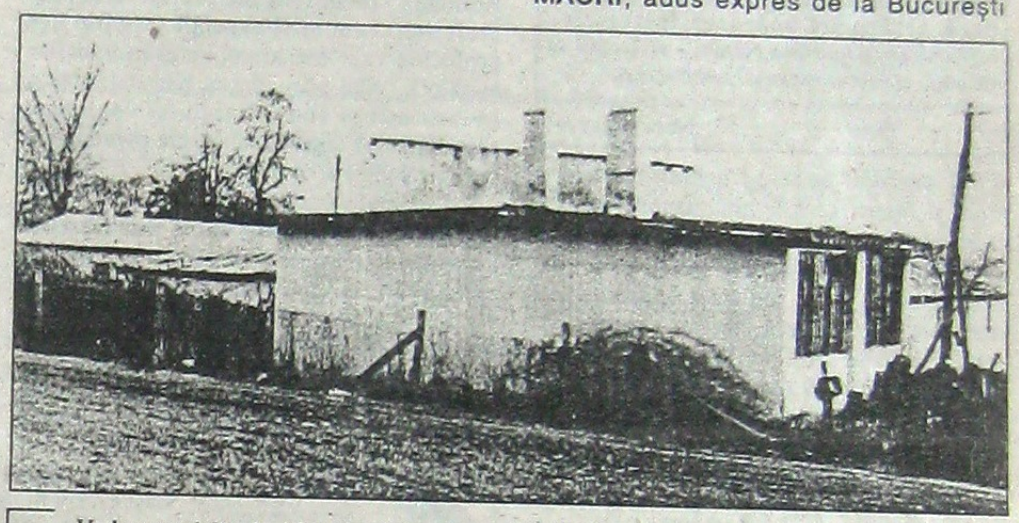

Vedere parţială a închisorii nr.2 din Suceava. (Amplasată la punctul „Lângă pădurice") În locul acesteia s-a înfiinţat, ulterior, depozitul de alimente al Gospodăriei de partid.

Preotul paroh şi epitropul bisericii din Scheia, pe locul din cimitir în care se află gropile comune.

Documentare, cercetare pe teren şi fotografii:
Prof. Alexandru ZOTA, Suceava

România salvată de holocaust

Am publicat recent un document al unei organizaţii evreieşti în care se găsesc mistificări grave cu privire la situaţia evreilor din România.

Cu sprijinul corespondenţilor noştri, vom publica noi materiale cu caracter istoric şi documentar care, pe baza unor informaţii şi date precise, dovedesc – încă o dată! – netemeinicia lamentaţiilor şi pretenţiilor acestor grupări extremiste evreieşti.

Alături de lucrarea fostului şef-rabin Filderman adăugăm în acest număr mărturia lui J. Toma Popescu, publicată în revista „Le Monde Juif" („Lumea evreiască"), nr. 105/1982, editată de „Centrul de documentare evreiască contemporană" din Paris.

Am selecţionat pasajele cele mai semnificative din impresionantul document, cu specificarea că sublinierile aparţin redacţiei noastre.

Dedicăm şi acest material Comisiei Ministerului Afacerilor Externe care – aşa cum se preciza în documentul publicat – se va ocupa de cererile evreieşti *„pentru a putea fi găsite soluţii adecvate şi eficiente pentru despăgubirea celor în drept"*.

Este evident, singurii cu adevărat în drept să încaseze despăgubiri pentru suferinţele îndurate în România sunt românii; iar autorităţile statului român – dacă ar urmări apărarea intereselor legitime ale poporului român – ar trebui să înceapă aceste demersuri neîntârziat.

Nota redacţiei

[...] Articolul pe care-l publicăm aduce o nouă şi interesantă lumină asupra istoriei eforturilor depuse pentru protejarea evreilor români de deportare în lagărele de exterminare din Polonia, precizând intervenţiile lui Maniu, fost prim-ministru, şeful Partidului Naţional Ţărănesc. Aceste intervenţii par să fi rămas necunoscute până în prezent. (Nota revistei „Le Monde Juif")

[...] Convingerea că orice contribuţie la stabilirea adevărului constituie îndeplinirea unei datorii morale m-a determinat să redactez prezentul raport asupra evenimentelor care au ferit România de cruzimile holocaustului şi care în special au salvat viaţa evreilor care trăiau pe teritoriul românesc sub controlul guvernului de la Bucureşti.

În România, după ultimele recensăminte, în momentul declanşării celui de-al doilea război mondial trăiau 850.000 de evrei.

Repartiţia teritorială a politicii evreieşti în România nu era uniformă. În anumite provincii ca Basarabia, Bucovina de Nord, Transilvania de Nord şi Ţara Crişurilor evreii erau mai numeroşi, atât în oraşe cât şi în sate, în timp ce în restul ţării, adică în Banat, Oltenia, Valahia, Dobrogea, Moldova de sud, aceştia erau mai puţin numeroşi şi trăiau mai ales în oraşe.

Densitatea mai accentuată în regiunile indicate mai sus se datora emigraţiei masive şi prelungite a evreilor originari din Ucraina, din Bielorusia şi Galiţia în cursul secolului trecut şi la începutul secolului nostru.

După întregirea României în 1918, **populaţia evreiască era în plină înflorire atât datorită atitudinii favorabile a administraţiei române, cât şi caracterului românilor, lipsiţi de orice formă de xenofobie.** (subl.ns.-Red.)

Când trupele sovietice ocupă Basarabia şi Bucovina de Nord în iunie 1940, numărul evreilor care trec pe teritoriul rămas sub controlul guvernului de la Bucureşti era cu totul insignifiant.

După Dictatul de la Viena din vara anului 1940, când trupele ungare au ocupat Maramureşul, Transilvania de Nord şi Ţara Crişurilor, numărul evreilor din aceste regiuni trecuţi pe teritoriul controlat de guvernul de la Bucureşti era de asemenea insignifiant.

Odată cu dezmembrarea României în 1940, majoritatea celor 850.000 de evrei români devin fie cetăţeni sovietici, fie cetăţeni unguri, astfel că, pe teritoriul controlat de guvernul de la Bucureşti erau numai între 250.000 şi 300.000 de evrei. [...]

Printre consecinţele extinderii dominaţiei germane asupra României în 1940, când trupele lui Hitler intrau în ţară, se poate menţiona totodată schimbarea statutului, până atunci favorabil, de care evreii se bucuraseră în România. Deşi regimul personal al Mareşalului Antonescu n-a fost rasist, totuşi, guvernul de la Bucureşti a fost constrâns prin presiuni naziste să decreteze anumite legi care stabileau un statut discriminatoriu şi limitativ asupra drepturilor evreilor care se găseau pe teritoriul său.

De exemplu, era interzis evreilor să facă parte din armată, să exercite anumite profesiuni, să posede întreprinderi industriale şi comerciale etc. Toate aceste măsuri nu vizau anumite categorii de evrei care făceau excepţie datorită vechimii şederii acestor familii în România, fie datorită faptului că ei înşişi sau ascendenţii lor au luat parte la războiul pentru independenţă sau la cel de reîntregire a României, fie în virtutea altor merite.

Este evident că legislaţia discriminatorie a cauzat pagube materiale evreilor din România, îndeosebi membrilor anumitor profesiuni cum ar fi avocaţii (dat fiind că profesiile exersate în public erau interzise evreilor). Alţii s-au adaptat circumstanţelor. Industriaşii şi comercianţii îşi continuau activităţile lor după ce-şi luaseră pseudonime creştine pentru acoperire.

Ca în toate epocile dificile ale istoriei poporului evreu, membrii cei mai săraci ai comunităţii au suferit mai mult decât ceilalţi din cauza acestor măsuri riguroase. **Nu a fost totuşi promulgată nici o lege în scopul lezării demnităţii umane a evreilor; ei nu erau obligaţi să poarte semne distinctive, cum ar fi de exemplu, steaua lui David. Nu a fost luată nici o măsură în scopul de a vătăma sănătatea sau de a ameninţa viaţa evreilor.**

Iuliu Maniu
Preşedintele PNŢ

Faptul că eu cunosc împrejurările personal sau că le cunosc dintr-o sursă directă mă autorizează să declar că **în teritoriul românesc controlat de autorităţile de la Bucureşti nu au existat camere de gazare, nici alte instalaţii pentru exterminarea în masă a evreilor, că nu s-au luat măsuri destinate să distrugă sau să pună în pericol integritatea fizică sau mentală a evreilor, că nu s-au pus în practică experienţe folosind evrei în calitate de cobai. Pot de asemenea să constat că Guvernul de la Bucureşti n-a organizat niciodată masacre ale evreilor pe teritoriul românesc rămas sub controlul său, nici n-a tolerat ca astfel de masacre să fie comise.**

În concluzie, ţin să subliniez că pe teritoriul românesc controlat de autorităţile de la Bucureşti n-au fost luate măsuri destinate distrugerii în masă a vreunei populaţii, din motive rasiale, religioase sau politice.

Cunosc toate aceste fapte pentru că la vremea aceea eram avocat în baroul din Bucureşti şi unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai d-lui Iuliu Maniu, preşedintele Partidului Naţional Ţărănesc Român, pe care îl voi numi "Preşedintele" în cursul articolului meu.

Solicitat de conducătorii uniunii comunităţii evreieşti din România, de diverşi rabini, prin persoane particulare sau la cererea membrilor Înaltului Comandament aliat din Cairo, dl Iuliu Maniu a intervenit pe lângă Mareşalul Ion Antonescu, fie personal, fie prin intermediul dr. Nicolae Lupu sau d-nei Ella Negruzzi, pentru a soluţiona favorabil diversele probleme ale populaţiei evreieşti din România. Mareşalul Antonescu a rezolvat întotdeauna favorabil cererile de asemenea natură, pe care Preşedintele i le-a adresat. Pentru exemplificare, I. Maniu a intervenit personal pe lângă Mareşalul Antonescu pentru a stopa evacuarea evreilor din anumite localităţi şi pentru a împiedica internarea lor în tabere de concentrare. Acest demers a fost făcut de preşedinte în iunie 1942, la cererea conducătorilor uniunii comunităţii evreieşti din România.

La vremea aceea relaţiile dintre cei doi oameni de stat erau destul de reci pentru că, în anul precedent, când armata română a ajuns la Nistru, Maniu i-a cerut Mareşalului să nu treacă pe malul stâng al fluviului şi să nu întreprindă operaţiuni militare pe teritoriul rus. Dar Mareşalul n-a ascultat cererea sa şi trupele române au intrat în Ucraina.

Numai iminenţa marilor pericole care ameninţau evreii din România l-a determinat pe Preşedinte să-l întâlnească pe Mareşal. Acesta i-a confirmat că guvernul german cerea concentrarea evreilor în lagăre.

Cu ocazia primei sale întâlniri cu Hitler, Mareşalul a obţinut consimţământul Führerului ca Abwehr-ul şi Gestapo-ul să colaboreze cu poliţia română, dar ca aceste două organizaţii germane să nu opereze arestări pe teritoriul românesc.

Focurile de armă ale unui grănicer asupra unei mici unităţi militare germane în trecere printr-un oraş din Moldova, ca şi descoperirea de manifeste cu caracter antinazist, au dat guvernului german un pretext ca să pretindă ca proprii săi agenţi să opereze arestări, pentru că – afirmau germanii – poliţia română nu era suficient de activă şi transporturile lor către front erau ameninţate de evrei.

De fapt, participarea în anumite cazuri, a evreilor ar părea dovedită, dar faptele evocate aici, cum ar fi de pildă difuzarea clandestină de manifeste în oraşele Galaţi, Sibiu, Timişoara etc. nu erau de natură să constituie un pericol pentru armata germană. Autorii descoperiţi, români şi evrei, erau arestaţi şi condamnaţi la închisoare de tribunalele militare româneşti. Mareşalul Antonescu a respins cererea guvernului hitlerist, dar a trebuit să promită că va lua măsuri de securitate împotriva evreilor, adică îi va concentra în lagăre.

Preşedintele PNŢ l-a rugat cu insistenţă pe Mareşal să renunţe la acest proiect, pentru că prin expulzarea din localităţile de rezidenţă li se luau toate posibilităţile de a-şi câştiga existenţa iar concentrarea în tabere ar fi facilitat deportarea lor de către nazişti.

În anii aceia, în România circulau zvonuri despre deportări ale evreilor din ţările ocupate de germani dar nu erau cunoscute nici numele lagărelor, nici ororile comise acolo. Mareşalul Antonescu a promis să ordone încetarea evacuărilor şi a exprimat speranţa că evreii vor fi suficient de prudenţi să nu mai ofere germanilor pretexte pentru intervenţie directă. În realitate, datorită raportului pe care Preşedintele PNŢ l-a prezentat conducătorilor uniunii comunităţilor evreieşti despre întâlnirile sale cu Mareşalul, aceştia au stabilit contacte cu guvernul, dând garanţii că toate comunităţile îşi vor supraveghea membrii.

În legătură cu aceste contacte, dr. Th. Lavy a scris un articol publicat în Israel în "Viaţa Noastră" din 13 iunie 1980. Asupra conţinutului înţelegerilor convenite de conducătorii evrei cu guvernul nu am informaţii de primă mână; din această cauză nu pot să relatez nimic pentru a nu colporta zvonuri neverificate. Comunităţile nu ar fi putut să supravegheze evreii veniţi clandestin în România. De fapt, unii dintre evreii arestaţi pentru difuzarea de manifeste antinaziste erau veniţi clandestin în România, îndeosebi după ocuparea Transilvaniei de Nord de către unguri.

Pentru a împiedica infiltrarea evreilor străini, guvernul Antonescu promulgă o lege prevăzând grele pedepse împotriva acelei categorii de imigranţi clandestini. Acea lege n-a fost aplicată, deşi câteva sute de evrei din această categorie au fost descoperiţi de poliţia română. Era vorba de nefericiţi a căror viaţă era o tragedie continuă. Aceştia erau originari din Austria, Cehoslovacia şi Polonia. După ce se salvaseră, în mod miraculos de raziile din ţările lor, ei au reuşit să treacă pe teritoriul controlat de guvernul de la Bucureşti. Tribunalele militare române au ezitat să le aplice sancţiuni penale severe şi au cerut instrucţiuni guvernului. Mareşalul înclina să-i trimită în ţările lor de origine, ceea ce echivala cu o condamnare la moarte. Conducătorii evreilor din România au solicitat din nou ajutorul lui Iuliu Maniu. Preşedintele cerea lui dr. Lupu, preşedintele organizaţiei PNŢ din Bucureşti, să meargă în numele său la Mareşalul Antonescu şi să facă demersurile necesare pentru a salva evreii în pericol. De data asta Maniu n-a mers personal la Mareşal ci l-a delegat pe doctorul Lupu pentru că acesta îl prevenise că informatori nazişti se aflau în anturajul său cel mai apropiat.

Mareşalul Ion Antonescu,
Conducătorul Statului

Se pare că dr. Lupu ar fi pledat cu căldură şi l-ar fi convins pe Mareşal, pentru că acesta i-a promis că evreii în chestiune vor fi ajutaţi să treacă în Turcia, ceea ce aceştia de altfel au şi făcut, după ce şi-au procurat acte cu concursul comunităţii şi al anumitor personalităţi româneşti.

(va urma)

Josif Toma POPESCU

Traducere din limba franceză Claudia Buruiană

SOMMAIRE

N° 105

LA REVUE DU CENTRE DE DOCUMENTATION JUIVE CONTEMPORAINE
LE MONDE JUIF
17, rue Geoffroy-l'Asnier
PARIS (IV°)
Tél. : 277.44.72

FONDATEUR : I. SCHNEERSOHN

Directeur de la publication : G. WELLERS
Rédaction : L'EQUIPE DU C.D.J.C.

pages

LA ROUMANIE SAUVEE DE L'HOLOCAUSTE
par Josif Toma POPESCU 1

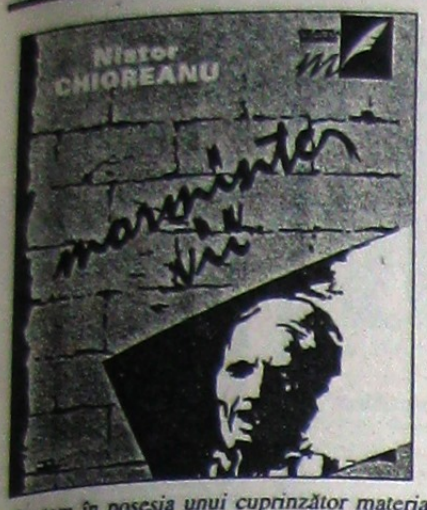

Suntem în posesia unui cuprinzător material conţinând analiza şi concluziile dlui Viorel Tănase în legătură cu lucrarea dlui Nistor Chioreanu – „Morminte vii" (Institutul European Iaşi, 1992). Dl. Tănase este unul dintre cei mai vechi legionari din Sibiu înfiinţând în 1932 (alături de avocaţii Nicu Iancu şi Nicolae Surdu) primul cuib „Avram Iancu" din acest oraş.

Din lipsă de spaţiu – textul domniei sale numără peste 30 de pagini – publicăm alăturat numai concluziile acestei analize.

Textul este lămuritor pentru înţelegerea scopurilor reale ale numeroaselor partide „legionare". Reamintim că dl. N. Chioreanu este Preşedintele Partidului „Pentru Patrie" înfiinţat în aprilie 1993 la Sibiu.

Redacţia

Cine denigrează Mişcarea Legionară:

Nistor Chioreanu, Preşedintele Partidului „Pentru Patrie"

Am citit – dacă nu pe toate – dar multe cărţi care s-au scris în ultima vreme despre Mişcarea Legionară, dar cea a lui Nistor Chioreanu, se deosebeşte de toate, printr-o foarte tristă caracterizare pentru noi – foştii legionari.

Tristă, pentru că nu ne puteam aştepta ca un fost legionar care a trăit şi activat atât de aproape de Conducere şi de Căpitan – după ce a scăpat cu ajutorul lui Dumnezeu de atâtea ori de cruntă urmărire şi puşcărie – să scrie o carte în care să-l critice pe Corneliu Codreanu şi – bineînţeles – să critice o bună parte din virtuţile şi faptele legionarilor de totdeauna.

Cel dintâi sentiment care mă răscoleşte, de când am terminat lectura, este **nedumerirea**. De ce a scris Nistor Chioreanu această carte? Ce urmăreşte cu ea?

Autorul spune de la început că vrea să-l critice pe Corneliu Codreanu, să critice greşelile Mişcării Legionare. De ce face acest lucru acum, când nu se adresează comisiilor de anchetă de la Aiud, Ocnele Mari, Piteşti sau Gherla? Şi înşiră toate momentele istorice în care Mişcarea şi Căpitanul au „greşit".

Să zicem că-i aşa! Atunci ce se urmăreşte când se dă în vileag **acum** – când în fine putem să ne exprimăm sincer părerea noastră intimă? Înseamnă că autorul **crede** în ceea ce spune în carte. Sincer.

Să zicem că şi asta e adevărat... Atunci faptul că se simte îndemnat să denunţe şi să prezinte denaturat publicului românesc de după '89, „greşelile" (pe care le vede el) ale Mişcării Legionare, înseamnă că are un plan de denigrare a ei şi a Şefului ei, Căpitanul!

Poate un legionar de talia lui Nistor Chioreanu să urmărească lucid, un asemenea scop? Nici mulţi din duşmanii declaraţi ai Mişcării n-au avut curajul să descopere acest soi de „greşeli" în persoana şi opera Căpitanului. Şi iată că o face un fost fruntaş legionar!

Dar mult mai grav e că cele două ipoteze luate de mine mai sus, nu sunt deloc adevărate şi nici chiar verosimile. Greşelile arătate de Nistor Chioreanu nu sunt deloc reale, ci sunt pur şi simplu ofense, blasfemie la adresa acestui om, la adresa acestei grupări care l-au creat şi l-au format pe autorul cărţii, la timpul său.

Nedumerirea mea şi a altor legionari nu poate fi nicicum înlăturată. Cel mult avem dreptul, după citirea şi recitirea acestei cărţi, să ne formăm fiecare explicaţiile noastre despre cauzele care au putut face dintr-un legionar de frunte (care a suferit pentru credinţa sa în Mişcare şi Căpitan), un duşman **militant** împotriva ei. Tipărirea cărţii îndreptăţeşte folosirea acestui termen.

Autorul convingându-se că tot ceea ce era adevărat în tinereţea lui, acum nu mai este, să zicem, putea însă să păstreze pentru sine aceste dezamăgiri, nu să iasă în piaţă cu ele.

Desigur urmăreşte ceva!

Ceva e de neexplicat! De ce nu a urmărit cu acelaşi zel, cu aceeaşi putere de luptă, cu acelaşi militantism şi greşelile **de după** 1941-1944? N-a găsit greşeli după aceste date?

Cine poate să creadă aşa ceva?

Recitind mostrele de defăimare pe care le face cartea, nu pot evita să dau şi concluziile pe care le-am tras eu şi le trage orice cititor – avizat sau nu.

Dacă Mişcarea şi Şeful (întemeietorul) ei au greşit, însemnează că autorul se simte îndreptăţit să dărâme **mitul Mişcării Legionare şi mitul Căpitanului** (căci, bineînţeles cititorul este îndemnat să generalizeze ce-a citit). Deci toate **greşelile se pun în cârca Căpitanului, inclusiv cele despre care se ştie că nu le-a făcut el.**

Asta e imaginea Mişcării Legionare, pe care o zugrăveşte Nistor Chioreanu! Ce mai merită deci Legiunea?

Această carte a fost atât de dureroasă pentru mine încât, nu-mi pot reveni deloc după lectura ei. Cum poate să facă un asemenea lucru un om care a fost – începând din prima tinereţe până la maturitate – în apropierea imediată a Căpitanului? Şi cu care a colaborat la întărirea Mişcării!

Că o atacă duşmanii de odinioară şi cei de astăzi ne-am obişnuit. Dar citind ce scrie despre Căpitan, un om care s-a bucurat în ochii lui şi ai tuturor legionarilor de toată consideraţia este **oribil.**

Cum nu-l pot uita pe Căpitan, cum nu-mi poate nimeni schimba părerea pe care am avut-o mereu despre marile lui calităţi, tot aşa – bineînţeles – nu pot uita nici durerea profundă pe care mi-a creat-o această carte care urmăreşte doborârea lui din admiraţia îndreptăţită a celor ce l-au cunoscut.

Viorel Tănase,
Instructor legionar

Dreptul la replică

Iaşi, 20–VIII–1994

Stimate Domnule Prim-Redactor,
Vă rog să binevoiţi a publica în „Mişcarea", acest drept la replică. Mulţumim. Cu deosebită consideraţie,
Valeriu C. Neştian

Prostie, răutăte, insultă

În revista „Mişcarea", nr. 12(33) pe 1994, dr. Ion Zeană, "comandant legionar" (!), ne dedică un text de o rară suburbanitate (care probabil a stârnit invidia celor de la "România Mare") : "Un agent provocator — Valeriu C. Neştian". Intenţia vârstnicului condeier improvizat de a denigra e aşa de presantă, încât îi înţunecă judecata, împingându-i mâna dreaptă la ireparabile gafe. În locul unei prezentări corecte, la obiect, a poziţiei subsemnatului în diversele contribuţii publicistice, ni se oferă probe de necombătut ale atacului la persoană, reglabile numai în justiţie.

E, în fond, o ordinară notă informativă, grosieră până la trivialitate, ce refuză dialogul civilizat şi care nu semnalează decât penuria de argumente, ţinuta patrupedului al cărui unic argument este copita.

Atitudinea senilă a articlerului "polemist" şi imnolog, alături de un C.V. Tudor sau A. Păunescu, al... Leonidei Lari (cf." Cuvântul Românesc" , nr. 184: „Glorie ţie, Leonida Lari, / c-ai pus la loc de cinste, la fruntarii/ penaţii vetrei strămoşeşti şi larii!") e cu atât mai grăitoare cu cât ne-am cunoscut personal în vara lui 1992, am discutat amabil, am mâncat şi dormit împreună la Câmpul Românesc din Hamilton (Canada), ne-am şi fotografiat (pentru posteritate?!?). Ce a intervenit între timp, nu e greu de dedus dacă citim cu atenţie zeama lungă a doctorului Zeană: interese de coterie.

Aşa că, spre a deveni cât mai credibil, dr. I. Z. cultivă *falsul*. Falsul calificat împerecheat cu încrâncenarea duşmănoasă. Faptul că îşi atribuie gradul de Comandant Legionar, pe care nu-l are, spune totul. În Septembrie 1993, într-o "Declaraţie –Testament", d-sa semna "Instructor legionar", grad care se găseşte cu două trepte mai jos.

Avem convingerea că publicaţia care l-a găzduit, "Mişcarea", nu şi-a permis să acorde grade legionare.

Din pricina răutăţii permanente specifice "fraţilor despărţiţi", la care se adaugă şi îmbătrânirea (care, în definiţia Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, reprezintă "un cumul de trăsături negative, atât biologice, cât şi psihice"), dar şi ilustrarea maximei după care suferinţa ce nu înnobilează înrăieşte, dr. I. Z., zăcând în zeamă proprie, se pune în situaţia de acuzator *de facto* al lui Constantin Papanace, care, chipurile, trebuia "apărat" de un astfel de "combatant". Căci dr. Ion Zeană, în ultimele denigrări care-i aparţin, privind unele activităţi legionare din anii 1938-1940, condamnă pedepsirea criminalului Armand Călinescu, contrar poziţiei lui Papanace din comunicarea "Miti Dumitrescu". Dr. I. Z. falsifică şi cuprinsul cărţii "Fără Căpitan", iscălită de C.Papanace, din care - cu alt ocazie - vom extrage texte, ca cititorii să afle singuri adevărul, altul decât cel descris de dr. I.Z.

Cât despre critica adusă „Gazetei de Vest", precizăm că aceasta a fost cea dintâi publicaţie din ţară care a adus la lumină, încă din 1990, adevărurile despre Mişcarea Legionară; şi prima care s-a înscris cu urări de bine adresate partidului "Mişcarea pentru România", atunci când acesta s-a înfiinţat (Decembrie 1991).

Preocuparea de căpetenie a preopinentului nostru rămâne aceea de trucare a cauzalităţii scrisului legionar, pe care nu e în stare a-l recepta în realitatea sa. Momentul culminant al materialului său este dat de un val de insulte, cu origini şi dedesubturi foarte limpezi. Ni se adresează, în spasmele aversiunii, cuvinte ce ne-ar înjosi, fără îndoială, dacă nu l-ar înjosi pe cel ce le emite: „porc", „impostor", „provocator", „profanator", „agent al Securităţii" ş.a. Mânuind acest jet imund, isteric, dr. I.Z. pregăteşte sentinţa care sună aşa: impostură la „Gazeta de Vest", prin urmare n-o mai citiţi!

Campion al injuriei, dr. I.Z. se arată incapabil de a produce decât spuma unor insanităţi verbale, între semidoctisme şi agramatisme nedoftoriceşti. Nu suntem nici plagiator, nu am luat nici mită, n-am devenit nici stipendiatul unei cauze pe care n-o împărtăşim, nu urmărim nici o ascensiune politică, aşa că învinuirea sa rămîne în sfera imaculatei calomnii. Încolo? Formule bruatale, cu iz de ucaz, din care s-a stins orice licăr de conştiinţă naţionalist-creştină. Dar, mai ales, atât de anacronice pentru spiritualitatea legionară. Cine i-a acordat acestui scârţa-scârţa pe hârtie dreptul de a folosi un ton inchizitorial, de a se erija într-un mandatar al autorităţii, care sfidează însuşi climatul moral al scrisului nostru?

Valeriu C. Neştian

Publicăm alăturat scrisoarea dlui Valeriu C. Neştian. Tonul replicii ne scuteşte de orice comentariu; acesta este cunoscutul stil (pretins „legionar") al „Gazetei de Vest". Nu ne surprinde faptul că „replica" se referă aproape exclusiv la **persoana** domnului Ion Zeana şi nu la conţinutul intervenţiei sale (vezi „Mişcarea" nr.12, August 1994, pag.3).

Pentru lămurirea cititorilor facem doar precizarea că gradul de Comandant Legionar i-a fost acordat d-lui Dr. Ion Zeana de către Şeful Mişcării Legionare, Corneliu Zelea Codreanu, în ziua de 25 Martie (Buna Vestire) 1938. Din modestie, Dl. Zeana nu s-a prevalat niciodată de acest grad. Revista noastră – având informaţii **absolut sigure** despre activitatea legionară a dlui Zeana – a considerat potrivit ca acest lucru să fie consemnat şi cunoscut.

Noi înţelegem că dl. V.C. Neştian nu cunoaşte realitatea Mişcării Legionare. D-sa avea alte activităţi. Ca, de exemplu, „educaţia tineretului". Pentru ca să se înţeleagă mai bine despre ce fel de educaţie e vorba, publicăm mai jos o fotocopie lămuritoare. Oare cine i-a dat aprobare – înainte de 1989 – d-lui Neştian să publice la revista teoretică şi social-politică a CC al PCR?!? Şi cine oare l-a însărcinat – după 1989 – să apară în postura de „expert" în legionarism la **„GAZETA DE VEST"**, organul de presă al **SIMISMULUI?!**

ERA SOCIALISTĂ
Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
REVISTĂ TEORETICĂ ŞI SOCIAL-POLITICĂ A COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN
ANUL LXI, 5 APRILIE 7/1981

Pe marginea Colocviilor „Scinteia": critica literară şi educarea tinerei generaţii

O interesantă dezbatere asupra criticii literare găzduieşte de mai multă vreme ziarul „Scinteia". Oportună şi necesară, această discuţie tinde să antreneze realmente un public larg, care vede în critică menirea de a îndeplini o funcţie *ideologică* – exprimată prin aprecierea şi orientarea feno-

Pentru a fi, realmente, un act de cultură şi de educaţie şi pentru tânăra generaţie, critica trebuie să aibă ca parametri de referinţă valoarea adevărată, să opereze în numele filozofiei societăţii noastre şi să realizeze, totodată, necesara simbioză între spiritul literar al prezentului şi tradiţia dinamică a trecutului. Pentru că destinul literaturii se contopeşte şi cu aspiraţiile generale ale generaţiei tinere.

Prof. **Valeriu C. Neştian**
Iaşi

GAZETA de Vest
Director: Ovidiu GULEŞ
Secretariat de redacţie: Mirela OPRIŞAN.
Publicist comentator: Valeriu C. NEŞTIAN.

Mulţumim

tuturor prietenilor noştri care au trimis donaţii pentru susţinerea revistei „Mişcarea". Sprijinul Dumneavoastră este esenţial pentru apariţia revistei.

Fiecare donator va primi în scris confirmare de primire din partea Direcţiei Administrativ-Economice a MPR.

Să sprijinim „Mişcarea"!

Revista "Mişcarea" poate fi sprijinită prin:
- contractarea cât mai multor abonamente;
- donaţii de sume băneşti;
- donaţii de materiale necesare activităţilor redacţionale;
- răspândirea şi difuzarea publicaţiei.

Donaţiile în obiecte

constând în materiale de birou, aparatură tehnică şi electronică (computere, fax, xerox, reportofoane, aparatură audio şi video, accesorii etc.) precum şi orice alte materiale care pot fi utilizate în activitatea redacţională se trimit prin colet poştal (sau prin intermediar) pe adresa:

Mişcarea Pentru România
Direcţia Administrativ Economică
Str. Scărlătescu nr. 14, sector 1
Bucureşti, cod 78158

A B O N A M E N T E

Persoane domiciliate în România

Un an (24 apariţii ale revistei): 10.000 lei

6 luni (12 apariţii): 6.000 lei

Veteranii de război, foştii deţinuţi anticomunişti, pensionarii, studenţii şi elevii beneficiază, la cerere, de o reducere de 50%. În aceste situaţii este necesară prezentarea unui document justificativ (adeverinţă, talon pensie etc.)

Persoane juridice române
(Instituţii, organizaţii)

Un an: 25.000 lei

Instituţiile creştine ortodoxe şi bibliotecile publice: **10.000 lei pe an.**

Abonamente pentru străinătate

Un an: 50 $ sau 80 DM

Abonamentele contractate rămân valabile indiferent de fluctuaţia preţurilor. În caz de întârziere a apariţiilor, abonamentele se prelungesc automat.

Expediaţi banii pentru abonament prin **mandat poştal** (sau prin virament) într-unul din **conturile noastre bancare** specificate în caseta alăturată. Vă rugăm să completaţi cât mai clar **adresa** la care doriţi să primiţi revista.

Publicaţia „Mişcarea" este editată de **Mişcarea Pentru România**, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991.

Direcţia publicaţiei „Mişcarea" este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Prim redactor: George RONCEA

Adresa redacţiei:
Str. Scărlătescu nr.14, Sector 1, Bucureşti Cod 78.158

Tel.: 659.45.72.
Fax: 312.41.15.

Relaţii cu publicul:
miercuri şi vineri
orele 16.00–20.00

Sumele băneşti destinate revistei „Mişcarea" se trimit prin **mandat poştal** (sau virament) într-unul din conturile noastre bancare deschise la

Banca Română pentru Dezvoltare – Bucureşti „Unirea" (BRD–Unirea)
pe numele:
„Mişcarea Pentru România"
Cont nr. 40.729.96.133.178. (pentru Lei)
Cont nr. 15.207.96.133.178 (pt. $ şi DM)
Nu uitaţi să precizaţi destinaţia sumelor expediate („Abonament", „Donaţie" etc.).

PROREP
Tehnoredactare computerizată:
PROREP S.R.L.
Tehnoredactor: Gabriela NIŢU

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile revistei „Mişcarea" nu pot fi atribuite organizaţiei Mişcarea Pentru România. MPR îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Preluarea sau reproducerea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile revistei „Mişcarea" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Anul III Nr. 13 (34)
Septembrie 1994

La vremuri noi, oameni noi; la sarcini mai grele, suflete mai mari! Azi se împarte pământul, cu toate ale lui, iar cuvântul nu-l vor avea decât popoarele bine unite și adânc însuflețite!

VIRGIL BĂRBAT, 1924

DIN OPERA PROFESORULUI V. BĂRBAT:

„Naționalism sau democrație", București 1910;
„Der VII-er Kongress der Internationalen Institute fur Soziologie", Leipzig, 1910;
„Nietzsche – Tendences et problemes", teză de doctorat, 1911;
„Imperialismul american", București, 1920;
„Extensiunea universitară", Cluj, 1926;
„Premise umane ale culturii moderne", Cluj, 1927;
„Expropierea culturii", Cluj, 1928;
„Dinamism cultural", Cluj, 1928.

DIN ACTIVITATEA PROFESORULUI VIRGIL BĂRBAT:

24 aprilie 1879 - se naște în comuna Rasa, jud. Ialomița; urmează liceul la Brăila;
1905 - trece examenul de licență la Universitatea din Geneva;
1909-1914 - călătorii de studii în Franța, Germania, Anglia, America;
1920 - este numit profesor de Sociologie și Etică la Facultatea de Litere a Universității din Cluj; aici colaborează la ziarele: „Înfrățirea", „Conștiința Românească", „Cultura Poporului", „Administrația".
1924 întemeiază «Extensiunea universitară» (fondează și „Buletinul «Extensiunii universitare»", din care vor apărea trei volume);
1931 - întemeiază „Revista de Sociologie";
decembrie 1931 - se sfârșește din viață, lăsând în urma sa sute de pagini de manuscris.

VIRGIL BĂRBAT: PLEDOARIE PENTRU „NAȚIUNEA CULTURALĂ"

I. SOMAȚIA EPOCII ȘI PROIECTUL SOCIOLOGIC AL LUI VIRGIL BĂRBAT

Motto: *„Nu vor învinge decât neamurile care vor fi străbătute de un suflet în stare să privească, să înțeleagă și să stăpânească toată realitatea din jur. Nu vor învinge decât popoarele care vor fi străbătute apoi de un suflet în stare să prindă la un loc toate puterile neamului respectiv, fixându-le pe un drum și dându-le o conducere, un drum care să fie al tuturor și o conducere pe care să o poată înțelege și iubi fiecine.*
E ceasul hotărâtor al Științei lumii și al Sufletului Națiunilor!"
(Virgil Bărbat – **Expropierea culturii**, 1928)

Cronologia Clujului universitar are câteva repere ferme. La doi ani după declanșarea în Ardeal a procesului de *românizare* a instituțiilor (1920), efectele încep să se facă simțite și aici: printre alții, V. Bărbat este numit profesor de sociologie și etică la Facultatea de Litere a Universității din Cluj.

Contextul interbelic stătea atunci sub semnul presant al desăvârșirii unui ideal politic, împlinit în sfârșit prin marea unire. Dacă însă la nivelul identificării țelurilor efective lucrurile erau limpezi, în zona „metodologiilor" utilizate deficiențele erau maximale. Elogiul politicii cucerea treptat prim-planul scenei, se lucra sub somația *imediatului*, sub imperiul voinței de *a face* și a soluțiilor pe termen scurt, astfel că fervoarea și râvna nestăvilite confereau activismului politic rol de panaceu. Până acum au vorbit militarii, de acum înainte vor vorbi politicienii. Era cuvântul de ordine. Se opera cu o simplificare primejdioasă, „lecturând" realitatea printr-o grilă deficitară, obligată însă să dea seama până la capăt de starea unei națiuni: dubletul partide politice-electorat. Se pleda fără încetare „din interiorul" acestei formule idealizate, ignorând nepermis acel feed-back cu scop reglator, în lipsa căruia – veritabil „efect pervers" – democrația se poate lesne proiecta în reversul ei. Iar acest joc indispensabil nu poate reuși decât într-un mediu politic propice, cu neputință de obținut în regim de urgență sau prin simpla decretare a unei stări de fapt, acel mediu care, dilatat la dimensiunile întregului eșicher social, va facilita conectarea activă și eficace a celui dispus pentru treburile cetății.

Așa se înfățișau, schițate numai, constatările și mobilurile lui V. Bărbat, după o diagnoză rece a unui spațiu social pândit, scria, de un risc imens: „anarhizarea și barbarizarea sufletului...".(**Dinamism cultural**, Cluj, 1928).

Se juca nu doar soarta unui regim politic – cel democratic –, ci, alături de el, destinul noului stat românesc. Steagul pe care îl va ridica prof. V. Bărbat din citadela Clujului universitar va fi, în această luptă, steagul culturii. Cultura și educația *împotriva*, dar și *în sprijinul* politicii. „Educația și cultura" ca un comandament național.

II. CONCEPȚIA SOCIOLOGICĂ

Motto: *„Sociologia este știința celei mai vechi preocupări omenești, știința creației umane... Sociologia este Cartea cea Mare a vremurilor ce vin."*
(Virgil Bărbat, **Sociologia – o schiță...**, 1931)

Exegezele, superficiale, dedicate prof. Bărbat vizează, fără excepție, un articol publicat în „Revista de Sociologie": **Sociologia – o schiță istorică și o definiție**. Subtitlul articolului sporește interesul: *Cadrul problemelor sociologice. – Evoluția problemelor pre-sociologice. – Problemele sociologiei.* Că articolul în cauză are o însemnătate considerabilă pentru concepția întreagă a profesorului clujean este de netăgăduit; pripită este doar opțiunea care, extrăgându-l din proiectul inițial, îl identifică printr-o evaluare fugitivă cu sociologia însăși a lui V. Bărbat. Este aici acea teamă de risc, acel abuz de prudență al exegezei academice, menită să sfârșească, nu o dată, într-un catastrofal abandon cognitiv. Nu semnalizarea deci, ci exacerbarea ponderii acestui articol este deficitară.

Înaintea acestui material se publica în primul număr al revistei un **Sumar de sociologie generală**, cu precizarea: „...așa cum este predată la Universitatea din Cluj". Este vorba, se pare, de acel **Curs complet de sociologie generală** ce figurează în lista de manuscrise rămase în sertarul profesorului. (Lista a fost publicată la moartea acestuia de Corina V. Bărbat.)

Materialul este bine limpezit, concepția despre sociologie răzbate deja fără echivoc – „sociologia ca știință a culturii" –, cititorul neavizat găsește aici o imagine coerentă, o nimerită preparare pentru articolul ce va apărea peste trei numere. La el ne vom referi în continuare.

Axul principal este conceptul de *cultură*. Alocând sociologiei examinarea acestui domeniu, originile ei sunt împinse mult înapoi, caracterul ei *investigator* conferindu-i *sociologiei-știință a culturii* un caracter fatal: „Începuturile sociologiei se confundă cu primele încercări ale omului de a filosofa asupra vieții lui; iar problemele ei vor dura atât timp cât omul își va pune întrebări relativ la natura și rostul existenței lui culturale". Sociologia ca interogație, prin urmare, și, dacă prima chestionare a individului asupra existenței sale culturale începe să dea seama despre originile sociologiei, problema care rămâne devine una de „sociologie a științei", una a *diferențierilor*, căci pasul următor este rezumabil astfel: „...vom vedea care au fost problemele mari pe care și le-a pus omul în legătură cu existența lui culturală, vom încerca să vedem când și cum anumite probleme s-au desprins din trunchiul preocupărilor comune, constituind, rând pe rând, teologia, filosofia, dreptul, morala, istoria etc... și cum altele au ajuns să fie înglobate într-o știință, sociologia, abia în epoca contemporană".

Care este însă rostul unei delimitări, în bună tradiție evoluționistă, de tipul pre-sociologie – sociolôgie? Distincția, cea care validează până la urmă sociologia, ține nu atât de *scopul* urmărit, ci de *mijloace*, de tipul de „decriptor", de „unitatea de măsură" utilizată. Pasul decisiv va fi făcut, după prof. Bărbat, în sec.XIX când, renunțând la concepția „unui individ izolat", a „omului", „societatea va trece pe primul plan, ca izvor a tot ce este uman, iar știința cea nouă a sociologiei își va da drept misiune studiul acestei noi realități". Apogeul va fi însă atins mai târziu, începând cu zilele noastre, când „personalitatea umană" dobândește locul meritat, când se va trece de la „umanitate" cercetată de „sociologia ca știință a societății", la „creația umană" cercetată de „SOCIOLOGIE".

În concluzie, convocată de profesorul clujean „în fața umanității", sociologia „va avea drept misiune" să înfățișeze tabloul cel mai glorios al omenirii: *tabloul creației umane*. Avertizând însă: „Nu există popor mare cultural care să nu fi avut conștient sau inconștient punctul de plecare al operei lui în *eul său național*", având limpede conștiința rostului tuturor culturilor în panoplia zestrei universale, mai mult, a *obligației* de a-și asuma proiectul *lor*, traiectoria lor creatoare, V. Bărbat va mărturisi, superb, profesiunea sa de credință. Este cea mai concisă și revelatoare formulare a crezului său integral: „...să așezi tabăra educației în inima poporului tău".

Înainte de a păși spre cercetarea efortului educativ al profesorului, vom stărui asupra unui element esențial în demersurile sale: *viziunea culturologică*. Ea acoperă aproape fără rest *concepția sociologică*, dar nu epuizează întregul său *proiect sociologic*.

III. CONCEPȚIA DESPRE CULTURĂ. „NAȚIUNEA CULTURALĂ"

Motto: *„Un ideal sau un sistem de idealuri nu sunt altceva decât un sistem de cultură văzut pe dinăuntru, pe latura axei sufletești care îl susține."*
(Virgil Bărbat – **Dinamism cultural**, 1928)

Există toate motivele să regretăm tomul de 800 de pagini – **Eucken, istoria și viitorul civilizației** – abandonat în manuscris după dispariția profesorului. Ar fi putut fi, poate, acel „Tratat de sociologie ca știință a culturii" pe care îl vroia Traian Herseni și care ar fi urmat, presupunea exegetul, să-l valideze pe profesorul clujean în rândul sociologilor români. În lipsa acestuia, rămâne consolarea lui *ar fi putut să fie*... Este teza lui Traian Herseni (**Sociologia românească - schiță istorică**, 1940).

Se trecea complet cu vederea un alt material al profesorului, publicat de această dată, deci la îndemână, în care miezul argumentației îl constituiau ideile expuse în prima conferință a «Extensiunii universitare», material tipărit alături de „Raportul asupra acțiunii «Extensiunii universitare» din Cluj" – 1925-1026, într-o carte cu titlul **Premise umane ale culturii moderne**. Să reținem deocamdată că, fie și în lipsa tratatului „legitimator", preocupările culturologice existau explicit încă de atunci, că o viziune neechivocă și articulată în punctele esențiale, cel puțin, fusese expusă încă din 1926. Scrierea poate fi privită fără teamă ca un set de prolegomene, mai ales că și aici personajul împotriva căruia se îndreaptă riposta este reperat dintru început: R. Eucken. Reticența la abordarea calitativă a acestuia decide direcția pentru o nouă metodologie în analiza culturologică. Riscul, după V. Bărbat, este limpede: „Ideea că fondul sufletului este totul ne poate face foarte ușor să pierdem din vedere toate condițiile geografice, biologice, intelectuale etc., care singure pot face posibilă existența și creșterea culturii noastre".

Așadar, contra teoriilor ce postulează un „suflet" al culturilor rigid, inert sau anchilozat („analiza calitativă" identifica, prea pripit poate, Virgil Bărbat), profesorul propune *analiza cantitativă*: „Acela care voiește să cunoască cu adevărat felul cum apar și funcționează culturile și apoi și felul în care ele pot fi duse cu succes mai departe, trebuie să părăsească metoda calitativă și să adopte pe cea cantitativă".

Urmează acum, schițată doar, strategia abordării sale. Printre cauzele generale care decid felul de a fi al unei culturi, două se înfățișează ca fundamentale: 1) *lărgimea spațiului de mișcare* și 2) *varietatea de dezvoltare care îi este îngăduită*; prima dintre ele scindându-se, la rându-i, *în analiza spațiului de natură fizică (geografică)* pe de o parte și analiza *spațiului social* pe de alta. În sec. XX, cele două elemente își ating cota cea mai înaltă, „descoperirile goegrafice" și „dinamismul modern" asigurând culturilor un demaraj și o potențare maximale. Traiectoria istorică este deslușită de Virgil Bărbat în acești termeni: o dilatare progresivă a „spațiului fizic și spațiului social, adică startul de bază din care poate ieși dinamismul vieții și din acesta *națiunea culturală* (subl. n.) și cultura în genere". Manipulând cele două criterii, urmează acum un excurs istoric ce pornește de la „armonia" grecilor, trece prin „unilateralitatea politică și juridică a romanilor", prin medievalism – reacție la „materialismul cotropitor și exclusivist", prin Renaștere – adevărata „naștere a culturii moderne", ajungând la secolul XX, cel favorizat de soartă și apt prin formula politică – democrația –, în opinia lui V. Bărbat, să-și găsească echilibrul și să se plaseze în vârful lanțului evoluționist.

Nu o analiză migăloasă și nici oglindirea întreagă a scrierilor profesorului ne-am propus aici. Dacă am stăruit asupra concepției culturale, este pentru a proba coerența și consistența unui proiect teoretic pre-stabilit, continuat apoi de un viguros demers practic. Căci, îndreptând fasciculul evaluativ pe *mobilitatea* culturilor, pe aspectul dinamic și nu pe vreo formulă încremenită menită a le predestina fatal, pe cultura „care se face", nu pe cea „care se dă", următorul pas al lui Virgil Barbat se deslușește limpede: *problema educației și a instrumentelor ei.*

IV. CONCEPȚIA DESPRE EDUCAȚIE. „EXTENSIUNEA UNIVERSITARĂ"

Motto: *„Dacă educația nevoilor și sufletului popoarelor este singura apărătoare ce ne-a mai rămas neîncercată, a civilizației, atunci instituțiile culturii au marea menire de a ieși din izolarea lor nobilă de până acum și a erupe în mijlocul mulțimilor. E datoria lor chiar să facă așa."*
(Virgil Bărbat – **Dinamism cultural**, 1928)

În prefața principalei sale lucrări, **Dinamism cultural**, V. Bărbat face o remarcă de o actualitate frapantă: „...noi, modernii, căutăm să înlăturăm anarhia prin răspândirea culturii, un lucru pe care nu l-a încercat niciodată omenirea până acum". Precizarea dă vectorul cărții și camuflează în subtext cea de-a doua menire a culturii, alături de cea primordială, enunțată deja, de „preparatoare" pentru *creația umană*, suprema consacrare – considera Virgil Bărbat – a unui popor.

Bine fixat pe traiectoria unui ideal, de timpuriu mărturisit, profesorului clujean îi rămâne să propună instrumentul practic, adecvat proiectului și statutului său universitar. Urma adică să propună și să susțină concret un plan de *politică culturală*. O va face sistematic în cărțile sale, atacând de fiecare dată global chestiunile educației, coerența sistemului educațional fiind crucială pentru V. Bărbat.

Ceea ce vrem să marcăm aici este mai cu seamă „instrumentarul" neoficial pe care profesorul îl punea la dispoziția Clujului universitar și de care își va lega numele de aci înainte. Îl va lansa în 1923 și-l va denumi **Extensiunea universitară**. Nu avem de-a face prin urmare doar cu un Virgil Bărbat creator de *idealuri*, ci cu un Virgil Bărbat creator de *instituții publice*, un universitar coborât în arenă și pregătit pentru a verifica eficacitatea temerarului său proiect.

S-a născut în timpul ministeriatului lui Alexandru Lapedatu (1924), și el profesor universitar clujean, la inițiativa hotărâtă a lui Virgil Bărbat. Ideea este de tip anglo-saxon, „importată" de profesor în timpul vizitelor sale. Momentul apariției este creionat convingător de V. Bărbat: „...mișcarea «Extensiunii universitare» a umplut o nevoie reală a sufletului românesc în acest moment. Ea a ridicat steagul cultural și atâta vreme cât noi vom putea să continuăm în felul de acum, steagul pe care noi acum îl ținem în mână va fi salutat de tot mai mulți și mai mulți oameni" (**Comunicare la Conferința internațională**, Cambrige, 1929). Timpurile moderne sunt cele care ridică Universității sarcini pe care aceasta este obligată sistematic să și le asume: „rolul complex de călăuzitoare a conștiinței publice... îndrumătoare spirituală a neamului... marele agent de răspândire a culturii în cuprinsul unui popor". Astfel că Virgil Bărbat va putea conchide: „Universitatea și «Extensiunea universitară» sunt singurele instituții care, într-un stat liber și democrat, reprezintă la un loc *toate* ramurile vieții și trebuie să aibă cuvântul *tuturor* specialiștilor țării. Ea singură reprezintă, intelectual, cel mai bine țara".

Tradițiile proiectului său se regăsesc, după propria-i mărturisire, în efortul uriaș depus la vremea sa de un ilustru înainte-mergător. Titlul unui articol al său este peremptoriu: **„Începutul făcut de Spiru Haret"**. «Extensiunea universitară» devine, așadar, reiterarea pe alte coordonate spațio-temporale a unui proiect preexistent în conștiința multor intelectuali români. Importanța covârșitoare a acesteia este limpede.

Raportându-ne la bilanțul neverosimil al «Extensiunii universitare» (900 de conferințe în patru ani!) ne vine în minte sintagma călinesciană: *mesianism pozitiv*. Nu vom izbuti să fim pe de-a întregul convingători pledând pentru întreprinderea profesorului clujean decât printr-un unic procedeu: un exercițiu de *comparație*. Proba comparației cu starea societății românești actuale, cu mijloacele, dar mai cu seamă cu intensitatea cu care intelectualul de astăzi, excerat de politică, își „asumă" prin raport cu intelectualul interbelic destinul societății românești, această evaluare fiind singura în stare să dea măsura reală a ritmului unei societăți sau a șanselor ei culturale.

Căci «extensiunea universitară» și „națiunea culturală" sunt o somație socială permanentă.

pagină realizată de Dan DUNGACIU